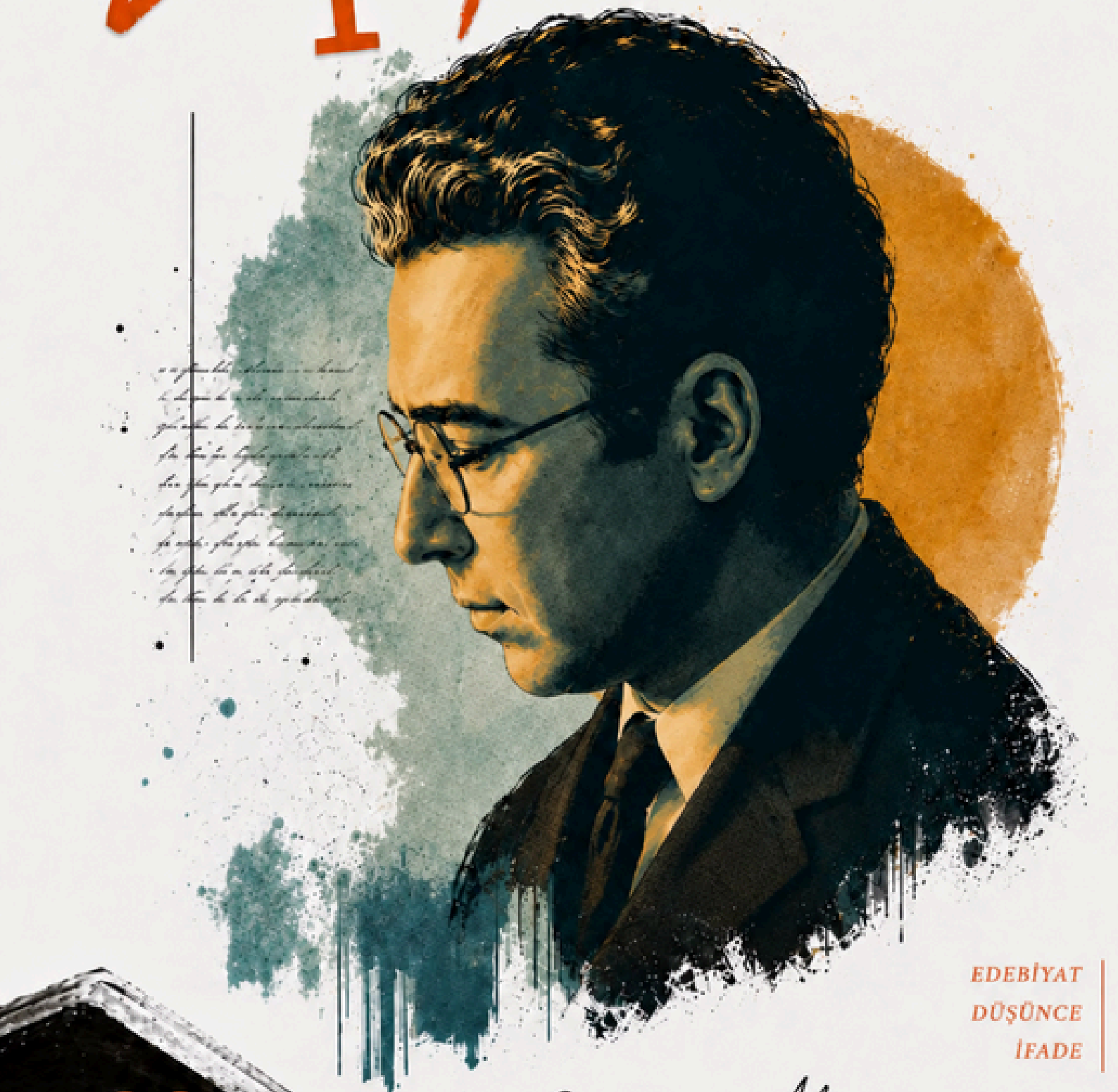ARTCONNECT

LİTERA

EDEBİYAT
DÜŞÜNCE
İFADE

Sabahattin Ali

02
Ekim 2026

SAYI: 02

Art Connect Litera

GENEL YAYIN YÖNETMENİ	A.Baki Kara
EDİTÖR	Dilek Yılmaz
TASARIM	Ahmet Yaşlı
FOTOĞRAF EDİTÖRÜ	Mehmet Bilgiç
SOSYAL MEDYA VE İLETİŞİM	Serap Şahin

Edebiyatı çoğaltmak, seslere alan açmak ve kalıcı izler bırakmak için buradayız.

İLETİŞİM

info@artconnectlitera.com

Instagram: artconnect_ litera

Harbiye, Bomonti,
Dolmabahçe Tüneli Süzer
Plaza K.7, D.46

İçindekiler

05 BAŞLARKEN
Sabahattin Ali'ye Özlem

07 ÖYKÜ
İskele miydi iskemle?
Yunus Balbey

09 DENEME
Sivri Uç
Nurdan Karacabey

10 ŞİİR
Bağlar ve İzler
Ozan Ebedi

11 SÖYLEŞİ
İpek Akyıldız

16 ÖYKÜ
Asansör
Ayşe Eda Gündoğdu

20 DENEME
Beyaz Tuval
İlknur Kaya İşcan

22 ŞİİR
Bilinmeyen Şehir
Yağmur Kaplan

24 SÖYKÜ
Sana Göçleri Yakıştırdım
Ğmit Duman

27 ÖYKÜ
Müjgan Bağırmak Zorunda
Büşra Bulut

28 ŞİİR
Öylesine Yoksun
Murat Karaca

30 ÖYKÜ
Mavi Peri Kuşu ve Gri Labirent
Devda Kesim

33 DENEME
Başkalarının Sahnesinde
Esra Karakoç

35 ŞİİR
Kırk Yaş
Hamiyet Su Kopartan

36 ÖYKÜ
Sırın Döküldüğü Yer
Tülay Kök

39 ŞİİR
Ötesi
Sophia jamali Soufi

40 DENEME
Pamuk İpliğinim Hafızası
Rukiye Atıcı

42 ŞİİR
Geç Kalmış Notlar
Eren Güler

45 GEZİ YAZISI
Mezopotamya'nın İzinde
Kaan Kolburan

Sabahattin Ali'ye Özlem

A.BAKİ KARA

Sabahattin Ali denince akla önce şatolar, büyük laflar ya da karmaşık edebiyat oyunları gelmez. Onun edebiyatı; bir Anadolu kasabasındaki toza batan ayakkabılar, soğuk bir odada sobaya atılan iki parça odun ve hepsinden öte, insanın içine gömdüğü o sessiz kırgınlıklardır.

Raif Efendi'nin kimseye anlatamadığı iç dünyasını yazarken de, Kuyucaklı Yusuf'un haksızlığa karşı yutkunduğu o yumruyu anlatırken de tek bir derdi vardı: İnsanı, olduğu gibi, hiç süslemeden gösterebilmek.

Onun yazılarında süslü cümlelerin arkasına gizlenmiş bir üslup göremezsiniz. Ne hissettiyse onu yazdı. Belki de bu yüzden, aradan geçen onlarca yıla rağmen bir öyküsünü açıp okuduğumuzda, sanki dün yazılmış gibi içimizi yakar. Çünkü insanın yalnızlığı da, çaresizliği de, umudu da yüzyıllar geçse değişmiyor.

Sabahattin Ali'yi bugün özlemek, sadece raflardaki kitaplarına bakıp iç çekmek değildir. Bu özlem;dürüstçe yazmanın, eğilmeden durmanın ve insan kalabilmenin ne kadar kıymetli olduğunu hatırlamaktır.

Bugün seni özlüyoruz Sabahattin Ali. Abartılı övgülerle değil; bir çayın buğusunda, rüzgarın getirdiği bir dizede ya da haksızlık karşısında başımızı dik tutmaya çalıştığımız o küçücük anlarda seni hatırlayarak özlüyoruz.

Kalemin yarım kaldı belki ama bıraktığın ses hâlâ dopdolu ve hâlâ çok taze. Seni büyük bir özlem, saygı ve sevgi ile anıyoruz.

> *Sabahattin Ali'yi bugün özlemek, sadece raflardaki kitaplarına bakıp iç çekmek değildir.*

A.Baki Kara

GENEL YAYIN YÖNETMENİ · ART CONNECT LİTERA

info@artconnectlitera.com

Instagram: artconnect_ litera

ART CONNECT
GALLERY

Çağdaş Sanatın Buluşma Noktası

ART CONNECT GALLERY; çağdaş sanat, özgün sergiler ve yaratıcı buluşmalar için tasarlanmış seçkin bir sanat galerisi alanıdır. Sanatseverleri, koleksiyonerleri ve sanatçıları estetik bir deneyimde bir araya getirir.

Seçkin Sergiler
Resim, heykel, fotoğraf ve çağdaş sanat seçkileri.

Sanatçılar & Kürasyon
Özgün sanatçılar, özenli küratöryel yaklaşım ve özel seçkiler.

Etkinlikler & Buluşmalar
Sergi açılışları, sanat sohbetleri ve yaratıcı etkinlikler.

Sanatı daha yakından keşfedin.

Sergilerimiz, iş birlikleri ve özel davetler için bizimle iletişime geçin.

info@artconnectgallery.com | www.artconnectgallery.com

ÖYKÜ

İskele miydi İskemle?

YUNUS BALBEY

Yıllandıkça, kalbur saçağı olmuş bu evin kuytularına bir eşya gibi istiflendim. Takvimin getirdiği her yeni hevesin meşru bir heyecan sayıldığı o eski inanç, şimdi yüzümde ancak belirsiz, eğreti bir tebessüm bırakıyor. Dışarıda, çamaşır iplerine asılmış diri bedenlerin rüzgârıyla dalgalanan gölgeler; içerideyse yıl aldıkça küflenen, nefesi daralmış ahşap dikmeler ve buğulu camlar... Kapılar gümbür gümbür çalınıyor sabahları, sanki bir savaşa çağrı gibi. Komşuların titrek, birbirini aklamaya çalışan sesleri merdiven boşluğuna dökülüyor: “Günaydın!” Oysa günün aydın olmadığını anlamak için gözlerimizin kör olması bile yeterdi.

Böyle bir şehir burası; tepesinde birbirine karışan çan sesleri ve minarelerden yükselen ezanlar insanı sürekli tetikte, mecburî bir uyanıklıkta tutuyor. Bizi yatağın o sarhoş, uyuşturan yumuşaklığına terk etmeye asla müsaade etmiyorlar.

Dudağımın kıyısında tüten bu gri duman, kimin gözlerini yaşartır, kimin ciğerine bir sızı gibi dolardı bilmem. Önüme, sehpaya serdiğim o yarısı yakılmış gazete parçasının üzerinde kahvaltı ettiğimi görseler hangi akılla tahlil edebilirler? Davetiyeyi biz basıp dağıtmıştık oysa; ama salonun orkestrasını, masaları yumruklayarak kendi deliliğinin müziğini çalan o meşhur kapıcıya teslim ettik. Haliyle, gürültünün ortasında sesimiz yine ancak kendi kulaklarımıza ulaşıyor.

Şimdi sormalı: Bunca çırpınış bir şeyleri gerçekten değiştirmek için mi, yoksa geç kalmış pişmanlıkların kuru gürültüsü mü? Belki de her gün soyulan kabuğumuzun altından fırlayan, ışığa dayanıksız o saydam kişiliklerimizdir bizi böyle ele geçiren.

Yokuş yukarı zorlanan, yorgun dişlileriyle asfalta tırnak geçiren o cilalı, lüks otomobilleri kaldırımlara gelişigüzel park ediyoruz; fakat fren balatalarımızın ta 1980 yılından kalma bir pas yığını olduğunu unutacak kadar hafızasızız. Kendi içine çöken serkeş yalnızlıklarız biz; bir araya geldikçe birbirini ezen, sesi soluğu kesen o büyük, şuursuz kalabalıklarıyız bu memleketin.

.

Otuz bir yaşında olan Yunus Balbey, daha önce üniversite eğitim hayatı olarak mimari restorasyon, iç mimarlık ve çevre tasarımı bölümlerinde eğitim aldı. Şuan aktif olarak mücevher sektöründe çalışıyor.

Daha önce son gemi dergisinde üç adet öyküsü yayımlanmıştır. Edebiyatist dergisinde yedi adet öykü Lacivert Şiir Ve Öykü Dergi'sinde ise 1 adet (tercih) şiiri yayımlanmıştır. Yazı hayatını aktif olarak Sürdüren Balbey, yeni çıkacak romanına odaklanmıştır.

Dün gece siyah bir renk olarak suç unsuruydu caddelerde; bu sabah alelacele beyaza boyandık. Üstümüzde süt beyazı elbiseler, yüzümüzde temize çekilmiş bir aklanmışlığın gururuyla yürürken, cellatların terazisi bir anda tersine döndü: Siyah birden meşru kılındı, üzerimizdeki ak kumaş en ağır cürüm sayıldı da kollarımız kütürdeyen kemik sesleriyle sırtımıza büküldü. Dünya, etrafını saran tel örgülerin paslı dikenleriyle üzerimize kurumuş, kan rengi gül yaprakları döküyor; bizse boğulmak pahasına aşkın en çamurlu, en sulak bataklığına gömülmüşüz.

Marsi ansızın kalksa ve adımı fısıldasa boşluğa, nafile... Kulaklarımın çoktan paslı anten yığınlarına, yabancı frekansları toplayan kör bir alıcıya dönüştüğünü görecek. Kendi sesinin o karmaşayı yarıp bana ulaşamadığını, aşkın bir sis bulutunun ardına çekilip temsiliyet bayrağının yırtıklarına saklandığını dehşetle fark edecek. Bedenim bir zamanlar bir kaya sertliğiyle övünürken, şimdi parmak uçlarının tenimdeki o hantal yağ tabakasına her dokunuşunda içimdeki sarsıntıyla un ufak oluşunu seyredecek ve belki de ancak göz bebeklerimin dibine çökerek hapsolacak.

Yarım gazetenin üzerinden küçük bir lokma kopardım, ağzıma attım. Ne denli köklü, ne denli korkunç bir tat kaybı yaşadığımı ancak yutkunmaya yeltendiğim o kurak anda anladım. Boğazım sanki etten ve kandan değilmiş gibi, alışık olmadığı zehirli bir yabancıyı geri püskürtmek istercesine kasıldı; yağsız, kupkuru, döküm bir gümüş külçesine dönen o lokmayı içeri almamak için etim kemiğimle bana karşı savaştı.

Boynumu çevirip aynaya baktım; dilim, çürümüş bir urgan gibi uzayıp sakallarımın arasından göğsüme doğru sarkıyordu. Aynanın derinliklerinde, masanın tam karşısına geçmiş Marsi'nin o göz kamaştıran, çiğ tenine kilitlendim. Kulaklarım birdenbire doğmamış, belki de hiç var olamayacak çocuklarımızın çığlıklarıyla, hayalet sesleriyle çınladı. Bir yarılmaydı bu: Aynanın içindeki asıl bendim de bu masada oturan, gazete kâğıdına bakan et yığını bir yabancıydı sanki. O sırça çerçevenin içinden bu tarafa fırlamaya, kendimi kurtarmaya çalıştıkça camın yüzeyini simsiyah karartılar, damar gibi çatlaklar sarmaya başladı.

Toprağı kireç yerine ufalanmış kemiklerle yoğrulmuş, sınırları kırık kaburgalarla çizilmiş bir şehir burası. Beni de o aynanın kör edici aydınlık karanlığına, o sahte ışığın soğukluğuna diri diri gömdü. Şehir miydi bu cinayetin faili, yoksa taammüden suç mahalline dönüştüren bizler miydik kendimizi?

DENEME

Sivri Uç

NURDAN KARACABEY

Bazen “sert” yazmak gerekiyor. Sert bir üslupla dokundurmak gerekiyor kalemi kâğıtlara. Bazı duyguları yazarken, kalemimin sivri ucunu kullanmam gerektiğini hissediyorum. Zaten kalemi sivrilten ben olmuyorum öyle durumlarda, hayat yontuyor kalemimin ucunu. Aynı zamanda beni. Ve tabii ki sizi. Ayn ı şey yontuyor hepimizi. Hayat!

Zaten hep yumuşak tarafını kullanırsan, bir müddet sonra tükenir kalemin. Yazamazsın. Belki de yazarsın ama etkisi olmaz. Duyulmaz olur sözlerin. Etkisi kalmaz cümlelerin. Yazmak bir başkaldırıdır zaten. Bu yüzden, yazmaktan “ yazma eylemi ” şeklinde bahse tmek her zaman hoşuma gitmiştir; yazmak gerçekten bir eylemdir çünkü. Hem bir fiili gerçe kleştirmek anlamında hem de başkaldırma anlamında. Yazmak bir mücadele işidir , söyleyecek sözü olanların, sesini duyurmak isteyenlerin, başkaldırının bir parçası olmak isteyenlerin işidir nihayetinde. En barışçıl silah, kelimelerdir şüphesiz. Yazar kalemini bıraktığı anda, teslim olmuş demektir karanlığa…

13 Haziran 1985 Eskişehir doğumlu yazarımız Dokuz Eylül Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi’nde Çalışma Ekonomisi ve Endüstri İlişkileri Bölümü’nü okumuştur. On beş yılı aşkın süredir yazılar yazmakta, aforizma,öykü-deneme ve roman türlerinde basılmış kitapları vardır. Küçürek öykü türü, özel ilgi alanıdır.

Bağlar Ve İzler

Tuvalde biriken o sessiz çığlık
Mürekkebin kalbine sızar derinden
Ayrı düşmüş her renk bulur bir başlık
Yeni baştan doğar kelimelerden

Bir köprü kurulur dünden yârına
Sanatın eskimez kutsal sesiyle
Dokunur ruhun sır yaralarına
Edebiyatın o şûh nefesiyle

Çizgiler ki mısra, mısralar ışık
Burada kesişir sesler ve izler
Ânın ötesinde kollar sarmaşık
Yeni bir dünyayı bağlar dizeler

Fırçanın değdiği o sonsuz boşluk
Sayfada can bulur, dile sarılır
Evrenin sunduğu kutsal sarhoşluk
Fikirle birleşip ruha karılır

Kelimeler örer kopmaz bu bağı
Kültürler, kıtalar ses verir bize
Aşarız el ele en yüksek dağı
Sanatla dönüşür gece gündüze

EBEDÎ der: Döner durur bu akış
Sanatın ışığı sönmez içimde
Her mısra bir ilmek, her bağ bir nakış
Dünya yenilenir başka biçimde…
(14.08.2026)

OZAN EBEDİ

1982 yılının Aralık ayında Adıyaman merkezde doğdu. Boş zamanlarında besteler yapmakta şarkı/türkü sözleri yazmaktadır.
2011 yılında “Ben Polis Olmadım doğdum” adlı ilk şiir kitabı yayımlandı.
2023 yılında “Ben Polis Olmadım Doğdum-2 (Ziya’ya Çağrı)” adıyla ikinci şiir kitabı yayımlanmıştır.
2024 yılında “Beş Polis Kardeş” ve “Beş Polis Kardeş-2 ” adlı romanları ile “Kanûnnağme'den Nasîhatnağme'ye” adlı bir adet monolog örneği olan kitabı yayımlanmıştır. Kitap çalışmalarını sürdürmektedir.

Yazmak, kendime sorma *cesaretidir.*

Bu sayımızda yazar İpek Akyıldız ile yeni kitabı, yazma serüveni ve edebiyatın dönüştürücü gücü üzerine konuştuk.

01 SORU: Okurlarımıza kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

CEVAP: 1995 yılında Almanya'da doğdum, çocukluğumdan itibaren Türkiye'de büyüdüm. Başkent Üniversitesi Bankacılık ve Finans Bölümü'nden mezun oldum. Eğitim aldığım alanı meslek olarak hiç yapmadım; çünkü yazmak hayatımın her döneminde benimleydi. Uzun yıllar farklı türlerde yazdım, bir dönem Bursa Kent gazetesinde köşe yazarlığı yaptım. Zamanla yazma tutkum, roman anlatısına yöneldi ve hikâyelerimi romanlaştırmaya başladım.

02 SORU: Yazarlık serüveniniz nasıl başladı?

CEVAP: Yazarlık serüvenim aslında şiirle başladı. Çocukluğumdan lise sonuna kadar, sayısını artık hatırlamadığım kadar çok defter doldurdum. Şiir yazmak benim için uzun yıllar kendimi ifade etmenin en doğal yoluydu. Fakat bir süre sonra şiirin mısraları ve dörtlükleri bana yetmemeye başladı. Anlatmak istediklerimin daha uzun, daha geniş bir alana ihtiyacı olduğunu hissettim.

03 SORU: Hatırladığınız ilk cümle, ilk şiir ya da ilk hikâye neydi?

CEVAP: Bir varmış, bir yokmuşlar

04 SORU: Yazarlığa yönelmenizde belirleyici olan bir olay, kişi veya dönem var mıydı?

CEVAP: Ortaokul yıllarında katıldığım bir kompozisyon yarışmasında birinci olmuştum. O dönemde Türkçe öğretmenim, yazma konusunda tutkulu olmam gerektiğini ve bu yeteneğimin üzerine gitmemi söylemişti. O yaşta söylediği sözlerin aslında ne kadar kıymetli olduğunu tam olarak anlayamamıştım. Yıllar sonra, yazmaya yeniden ve daha ciddi bir şekilde yöneldiğimde hem o yarışmadaki başarım hem de öğretmenimin bana verdiği destek yeniden kulağımda çınladı. Bugün geriye dönüp baktığımda, yazarlık yolunda bana ilk inanan ve yön gösteren kişinin o öğretmenim olduğunu düşünüyorum. Söyledikleri ise o günden beri kulağıma küpe.

İpek Akyıldız

YAZAR

1995 yılında Almanya'da doğdu. Çocukluk ve gençlik yıllarını Bursa'da geçirdikten sonra yaşamını İstanbul'da sürdürmeye başladı. Başkent Üniversitesi Finans Bölümü'nden mezun olmasına rağmen, hayatının merkezine her zaman edebiyatı ve yazmayı koydu.
Roman, öykü ve deneme türlerinde üretimlerini sürdüren Akyıldız; gazete ve dergilerde kaleme aldığı yazılarla okurlarıyla buluşmaktadır.

05 SORU: Bir eser sizin için nasıl başlar: Bir karakterle mi, bir cümleyle mi, bir görüntüyle mi, yoksa uzun süre içinizde taşıdığınız bir duyguyla mı?

CEVAP: Kesinlikle uzun süre içi de taşıdığım duygu ile. Bir dönem oluyor ve içime dönüyorum, kapanıyorum, çekiliyorum her yerden ve kimse bu hale anlam veremiyor. Ben biliyorum ki bir hikaye başlıyor bende

06 SORU: Yazmaya başlamadan önce metnin bütününü zihninizde kurar mısınız, yoksa hikâyenin sizi götürdüğü yere mi gidersiniz?

CEVAP: Kurarım ancak götürdüğü yere kadar da giderim. İkisi birlikte çalışıyor bence.

07 SORU: Eserlerinizde tekrar tekrar karşınıza çıkan duygular, mekânlar veya meseleler var mı?

CEVAP: Var. Bu genellikle kişilerin psikolojik ruh halleri ve mekanlar ile oluyor.

08 SORU: Yazdığınız karakterlerden hangisi size en yakın, hangisi size en uzak? Neden?

CEVAP: En uzak olarak belilediğim karakter bile benden çıktığı için bence ben tüm karakterlerin ortasındayım.

09 SORU: Bugüne kadar kaleme aldığınız eserler arasında sizi en çok değiştiren eseriniz hangisiydi?

CEVAP: Bu Ekim ayında çıkacak olan romanım kesinlikle bunu yaptı. Okuyucu ile buluşunca okuyucu bunu anlayacak.

10 SORU: Bir eserinizi yeniden yazma imkânınız olsaydı hangi eserinize dönmek isterdiniz? Neyi farklı yapardınız?

CEVAP: Hiçbirisini. Hepsi olması gerektiği gibi.

11 SORU: Yazmak sizin için daha çok hatırlamak mı, unutmak mı, anlamak mı, yoksa anlatmak mı?

CEVAP: Anlayıp ardından anlatmak. Bu yüzden süre alıyor bence roman oluşumu. Önce hayatın içinden seçtiğimiz o konuyu anlamak ve ardından anlatmaktan sebep.

12 SORU: Yazarken sizi en fazla zorlayan şey nedir: Başlamak, devam etmek, bitirmek ya da yazdığınız metinden ayrılmak?

CEVAP: Başlamak. Ben de pek olmayan fakat romana başladığım an ilk cümleyi kurmakta gelen bir mükemmelliyetçilik oluyor, en iyi cümleyi bulmak için ve bu beni çok zorluyor. Bazen 3-4 hafta beklediğim oluyor sadece en iyi giriş cümlesini bulmak için.

13 SORU: Yazamadığınız dönemlerde kelimelerle bağınızı nasıl koruyorsunuz?

CEVAP: Oynayarak. Kelimeler elimin içinde çevirdiğim hamura dönüşüyorlar, eklemeler, çıkarmalar, yeni oluşumlar gibi.

14 SORU: Kendinize ait bir yazma ritüeliniz, çalışma köşeniz veya vazgeçemediğiniz küçük alışkanlıklarınız var mı?

CEVAP: Kahve. O kahveyi demlemeden, kupama doldurmadan masama oturmam. Ve eğer kışsa mutlaka bir mum yakarım günün hangi saati yazmaya başlamışsam.

15 SORU: İlhamın gelmesini mi beklersiniz, yoksa masaya oturmanın ilhamı çağırdığına mı inanırsınız?

CEVAP: İlham gelebilir, arabada, yolda, denizde… Ama gelmeyende bilir masaya oturmak şart.

16 SORU: Yazdığınız bir metni tamamladığınızı nasıl anlarsınız? Bir eser gerçekten tamamlanabilir mi?

CEVAP: Kusmak gibi. Gerçekten kustuğumu, boğazımdaki ve kalbimdeki boğuntu geçmişse o metin tamamlanmıştır benim için.

17 SORU: Sizce bir edebiyat eserini unutulmaz yapan şey nedir?

CEVAP: Halkın, okuyucunun ruhuna dokunabilmek.

18 SORU: Günümüz edebiyatında eksikliğini hissettiğiniz veya daha fazla işlenmesini istediğiniz bir konu var mı?

CEVAP: Şimdi pek aklıma gelmiyor fakat duygusuz eserlere tahammülüm yok aynı zamanda bir okuyucu olarak.

19 SORU: Bir yazarın yaşadığı döneme tanıklık etme sorumluluğu olduğunu düşünüyor musunuz?

CEVAP: Yazar, kendi iç dünyasında ne yaşıyorsa buna tanıklık ediyordur ve bundan sorumludur.

20 SORU: Okur kitabınızın son sayfasını kapattığında, içinde hangi duygunun veya düşüncenin kalmasını istersiniz?

CEVAP: Herkeste var bu acılar, dertler. Önemli olan kendimiz ile olan savaşımız ve kazanmamız. Desin isterim, bu gerçek ile yaşanmasına inanıyorum, böyle olsun isterdim.

21 SORU: Edebiyatın insanı ya da toplumu değiştirebileceğine inanıyor musunuz?

CEVAP: Tüm topluma hitap eden bir eser iddalı olur ancak insanı, okurunu bulmuş eser değiştirebilir.

22 SORU: Yazı dilinizin oluşmasında etkili olan yazarlar veya eserler hangileridir?

CEVAP: Sait Faik Abasıyanık. Hem adalıdır hem Bursalı, daha ne olsun ve John Strinbeck.

23 SORU: Hayatınızın belirli dönemlerinde size eşlik etmiş, dönüp tekrar okuduğunuz bir kitap var mı?

CEVAP: Fareler ve İnsanlar.

24 SORU: Bir edebiyat karakteriyle aynı masaya oturma fırsatınız olsaydı kimi seçerdiniz? Ona ne sormak isterdiniz?

CEVAP: Karakter ise soru, Orhan Pamuk Masumiyet Müzesi'nden Kemal Basmacı ile oturmak isterdim. Ona ; Kemal, Füsun'u gerçekten sevdiğin için mi yıllarca bekledin, yoksa bir noktadan sonra Füsun'u kaybetmekten çok, onunla yaşadığın o dönemi ve o zamanki Kemal'i kaybetmekten mi korktun? diye sormak isterdim.

25 SORU: Şu sıralar üzerinde çalıştığınız yeni bir eser veya zihninizde büyüyen bir hikâye var mı?

CEVAP: Var. Ekim ayında yeni romanım çıkıyor.

26 SORU: Yazarlık yolculuğunuzda henüz gerçekleştiremediğiniz en büyük hayaliniz nedir?

CEVAP: Bir çocuk kitabı yazmak. Onların dünyası çok zengin ve oraya gitmek istiyorum.

27 SORU: Gelecekte okurlarınızın sizi ve eserlerinizi nasıl hatırlamasını istersiniz?

CEVAP: Bizden biri, diye.

28 SORU: Yazma yolculuğunun henüz başında olan birine söylemek istediğiniz en dürüst cümle nedir?

CEVAP: Hayal edilen her şey olmaya mahkumdur. Bu benim hayat mottom zaten :)

KISA KISA

Sizi yazmaya çağıran bir kelime:

Kahve sıcak.

Yazmak için en sevdiğiniz saat:
Sabah 06:00 · Akşam 20:00

Masanızda mutlaka bulunan şey:

Mum

Yazmayı en sevdiğiniz duygu:

Melankoli

Bir edebiyat karakteri:

Elizabeth Bennet — Jane Austen

Size ilham veren bir şehir:

Bodrum

“Edebiyat benim için…”

Edebiyat benim için, hayatın hüznünü bir ümide bağlayıp, bağladığım ipi o ümitle çekmek.

Kelimelerin ardındaki dünyayı bizimle paylaştığınız için teşekkür ederiz. Hikâyenizin, yazma cesaretini içinde taşıyan başka insanlara da ulaşmasını diliyoruz. ArtConnect Litera sayfalarında yeniden buluşmak üzere…

İPEK AKYILDIZ
YÜZ BİN
ÖMÜRLÜK
Ağlıyorum
Yüz Bin Ömürlük Ağlıyorum
İPEK AKYILDIZ

ÖYKÜ

Asansör

AYŞE EDA GÜNDOĞDU

Necmettin Erbakan Üniversitesi Sosyal ve Beşeri Bilimler Fakültesi Dilbilimi Bölümünde görev yapan bir dilbilimcidir. Çalışmaları bilişsel dilbilim, derlem dilbilim, doğal dil işleme ve uygulamalı dilbilim alanlarında yoğunlaşmaktadır. Dr. Gündoğdu lisans eğitimini Mersin Üniversitesi Türkçe Öğretmenliği Programında tamamlamış, aynı üniversitede Türkçe Eğitimi alanında yüksek lisans yapmıştır. Doktora derecesini Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsünde Dilbilim alanında almıştır. Yazar, akademik kariyerine Mersin Üniversitesinde öğretim görevlisi olarak başlamış; 2019 yılında Necmettin Erbakan Üniversitesi Dilbilimi Bölümüne doktor öğretim üyesi olarak atanmış, 2021 yılında doçent unvanını almıştır. Halen aynı bölümde öğretim üyesi olarak görev yapmaktadır.

Nermin Hanım beni bir çiçekçide tanıdı. Elimde iki demet vardı; biri beyaz şebboy, öteki adını bilmediğim küçük sarı çiçekler. Hangisini alacağıma karar veremiyor, saplarını çevirip duruyordum. Çiçekçi, Kime götüreceksiniz? diye sordu. Kendime alıyordum. Bunu söylemek istemedim. Tam sustuğum sırada arkamdan adımı duydum. Döndüm. Karşımda bembeyaz saçlarını ensesinde toplamış, basma elbiseli bir kadın duruyordu. Gülümsediğinde gözlerinin kenarında ince bir çizgi belirdi. Çıkaramadığımı anlayınca başını hafifçe yana eğdi. Nermin, dedi. Beşinci kat. Yıllar önce bıraktığım yerden hatırladım onu. Ben dördüncü katta oturuyordum. O altıncıda. Nermin Hanım aramızdaydı. Benim için beşinci kat, balkon demirlerine asılan kilimler, beyaz sabun kokusu, kışın kapının önüne dizilen turşu bidonları ve asansör kapanırken koridorun sonundan gelen Tutun, ben de geliyorum, sesi demekti.

Yanıma gelip elimi avuçlarının arasına alırdı. Hiç değişmemişsin, dedi. İkimiz de bunun doğru olmadığını bildiğimiz için itiraz etmedim. Bunca yıl nerelerde olduğumu sordu. Üniversiteyi bitirdiğimi, çalıştığımı, birkaç şehirde yaşadıktan sonra yeniden buraya döndüğümü anlattım. O da apartmandan haberler verdi. Yönetici değişmiş, giriş kapısı yenilenmiş, benim eski dairemi alanlar mutfağı salona katmışlardı. Kendisi hâlâ beşinci kattaki evinde oturuyordu. Asansörse aynıydı.

— Altıncı kat da duruyor mu? dedim.

Soruyu sorar sormaz pişman oldum. Nermin Hanım yüzüme baktı.

— Duruyor. Hoca yok ama.

Elimdeki sarı çiçeklerden biri ötekilerin arasından sarkmıştı. Sapından tutup düzelttim. Ben gittikten birkaç yıl sonra taşınmış.

— Görüşüyor musunuz?

— Kimle? dedim.

Nermin Hanım gereksiz sorumu yüzüme vurmadı. Hoca. Herkes ona böyle derdi. Bakkal, kapıcı, karşı dairenin çocukları, Nermin Hanım. Ben yalnız kaldığımızda adını söylerdim.

— Sizi ilk asansörde anlamıştım, dedi.

Neyi anladığını sormam onu güldürdü. Asansörümüz küçüktü. Üç kişi bindiğinde herkes bedeninden biraz vazgeçmek zorunda kalırdı. Aynanın sağ alt köşesinde ince bir çatlak, dördüncü katın içine göçmüş bir düğmesi, altıncınınsa silinmeye yüz tutmuş rakamı vardı. O günü benden daha iyi hatırlıyordu. Okuldan dönmüşüm. Kucağımda kitaplar, saçlarım yağmurdan ıslakmış. Dörde ben basmışım, beşe Nermin Hanım. O hiçbir düğmeye dokunmamış.

— Dalgınlığına gelmiştir, dedim.

Başını salladı. Ben dördüncü katta inince kapı kapanmış. O zaman altıya basmış.
— Bunda ne var? diye sordum.
Nermin Hanım gülümsedi.
— Sana aynadan bakıyordu, dedi.
Çiçekçi o sırada bir gülün sapını makasla kesti. Kuru bir çıtırtı duyuldu. Sonra başka şeyler geldi aklıma: Bana bakmamaya çalıştığı zamanlar, yanımızda başkaları varken değişen ses tonu, apartman kapısını benim için tuttuğunda elini demirden biraz geç çekmesi, ince uzun bedeniyle taşıdığı o sakin, vakur hâli. Üniversitede okuyordum. İlyas lisede edebiyat öğretmeniydi. Sabahları benden önce çıkar, kolunun altında kitaplarla asansöre binerdi. Bazen elinde öğrencilerinin kâğıtları olurdu.

Kitaba elini uzatır gibi oldu, sonra vazgeçti. Merdiven boşluğunda eski boya ve yağmur kokusu vardı.
— Neden?
— Erken.
Güldüm.
— Şiirin yaşı mı var?
Dördüncü katta kapımın önünde durduk.
— Ne zaman okuyayım peki? Beş yıl sonra mı? On yıl?
—Bazı şiirleri insan iki kere okur. İkincisinde başka yerlerin altını çizersin.
O gece kitabı bitirdim. Sevdiğim dizelerin altını özellikle koyu çizdim. Yıllar sonra kitap yeniden elime geçtiğinde çizgilerin çoğuna yabancıydım. Hiç işaretlemediğim yerlerdeyse daha uzun kaldım.

Evine yalnızca bir kez girdim. Annesi öldüğünde. Kapının önünde birbirine karışmış o kadar çok ayakkabı vardı ki kendiminkileri nereye bırakacağımı bilemedim. Önce bir çift erkek ayakkabısının yanına koydum, sonra bundan rahatsız olup kadın terliklerinin yanına taşıdım. Yıllardır altıncı katta duran o kapının arkasını elbette düşünmüştüm. Sabahları nasıl göründüğünü, bir şeyler okurken yüzünün nasıl değiştiğini, sevdiği bir cümlede ne kadar kaldığını. Fakat bir taziye evinde merak da ayakkabılarla birlikte dışarıda bırakılması gereken şeylerden biriydi. Yine de gözüm odanın içindekilere kaydı. Koridordaki koyu renk konsola, üzerindeki dantele, salondaki ağır perdelerden süzülen solgun ışığa, vitrinin içinde duran kristal bardaklara. Sonra eşini gördüm. Apartmanda birkaç kez karşılaşmıştık. Bana komşularla birlikte kahveye gelmemi söylemişti.

Kırmızı kalemle kenarlarına küçük notlar düşülmüş sayfalar, kitapların arasından görünürdü. Aynı kitaplara aynı zamanda denk gelmezdik. Ben bir şair keşfeder, heyecanımı gizleyemeden karşılaştığımız kısacık anlarda ondan söz ederdim. O ise yıllar önce okumuş olurdu. En çok buna alınırdım. Benim yeni keşfettiğim her şey, onun hayatında çoktan bir hatıraya dönüşmüştü.
Bir akşam asansör bozuktu. Merdivenleri birlikte çıktık. Yan yana yürüyorduk; adımları ölçülü, hareketleri sakindi. Konuşurken kelimelerinin arasına küçük sessizlikler koyuyor, bana baktığında gözlerini birkaç saniye sonra kaçırıyordu. İkinci kata geldiğimizde elimdeki kitabı işaret etti.
— Bunu sevme henüz, dedi.

Her defasında gülümseyip bir bahaneyle geçiştirmiştim. Şimdi onun evinde, kadınların arasında oturuyordum. Başımı eğdim. Ellerimi dizlerimin üzerinde birleştirdim. Yüzümün ısındığını hissettim. Çayımı bitirmek üzereydim ki
salona girdi.
Misafirlere usulca selam verdi. Beni görünce kısa bir an durdu, sonra yanıma geldi.
— Geldin mi?
— Başınız sağ olsun.
— Sağ ol.

O benim evime hiç girmedi. Bir akşam kapımın önünde anahtarımı bulamayınca yanımda beklemişti. Kitapları ayaklarının dibine bırakmış, çantamı karıştırıyordum. Uzun süreceğini anlayınca duvara yaslandı.
— Sen çık, bulurum, dedim.
— Bul önce.
Anahtarı bulup kapıyı açtığımda masa lambasının sarı ışığı koridora düştü. Kahve teklif ettim. Bir an açık kapıya baktı. Gözlerinde kısa bir tereddüt belirdi. Sonra başını hafifçe kaldırdı; yıllardır bildiğim o sakin, kararlı ifade yüzüne yerleşti.
— Geç oldu, dedi.
Saat daha dokuz bile değildi.
Nermin Hanım'ın sesi beni yeniden çiçekçiye getirdi. Hoca bazen okuldan dönerken dördüncü katta iner, kalan iki katı merdivenlerden çıkarmış. Önceleri yanlış düğmeye bastığını sanmış. Sonra bunun fazla sık tekrarlandığını fark etmiş. Ben taşındıktan sonra bir daha yapmamış; asansöre binip doğrudan altıncı kata çıkmış.

— İnsan kendi evinin kaçıncı katta olduğunu unutmaz, dedi Nermin Hanım.
Sonra hayat devam etmiş elbette. Çocukları büyümüş. Eşi bahçeli bir ev istemiş. İyi olmuş, dedim. Nerede yaşadıklarını, mutlu olup olmadıklarını, saçlarının beyazlayıp beyazlamadığını, hâlâ şiir okuyup okumadığını sormadım. Gitmeden önce elimdeki iki demete baktı.
— Şebboylar daha güzel, dedi.
Sonra koluma dokundu.
— Sana çok aşıktı.
İrkildim. Bunu nereden bildiğini sordum. Nermin Hanım bir an düşündü.
— Asansörden belki.
Güldük. Nermin Hanım gittikten sonra iki demeti de bir süre elimde tuttum. Şebboylar güzel kokuyordu. Sarıların adını hâlâ bilmiyordum. Çiçekçi hangisini istediğimi sorduğunda sarıları gösterdim. Eve dönünce mutfaktaki cam sürahiye koydum. Akşam su içmek için mutfağa girdiğimde çiçeklerden biri açılmıştı. Adını bilmiyordum. Öğrenmek de istemedim.

ESPİYE / GİRESUN
KANDAZ PEN
COMPROCNV
CONSUUO'S
CAM BALKON, KAPI VE PENCERE İMALAT VE MONTAJ İŞLEMLERİ
Güven, kalite, profesyonel işçilik
DEMONTE CAM BALKON SİSTEMLERİ
ART CONNECT LITERA
DERGİ PARTNERİ
DAYANIKLI VE UZUN ÖMÜRLÜ
ISI VE SES YALITIMI
KATLANIR SİSTEM KOLAY KULLANIM
PROFESYONEL MONTAJ
ADRES
Mehmetçik sok
Torun oğlu Apt No:1
Espiye / Giresun
YUNUS EMRE KARA
0532 499 94 64
YERLİ ÜRETİM
KALİTELİ MALZEME
ZAMANINDA TESLİM

DENEME

Beyaz Tuval

İLKNUR İŞCAN KAYA

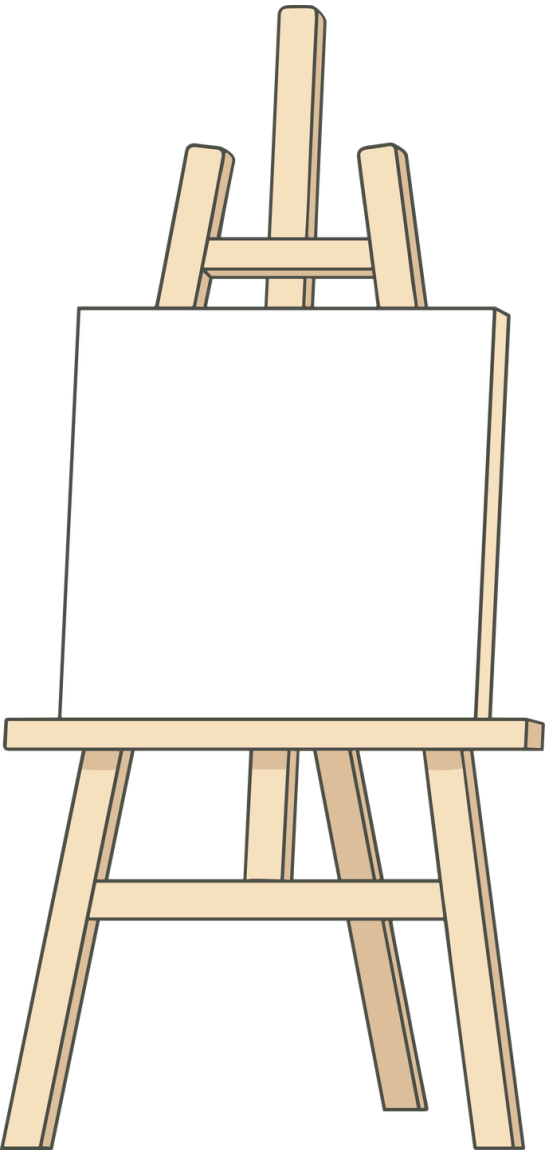
Duyguların harmanlanmaya başladığı saatlerde, ressam bir huzursuzluk hisseder. Sığamaz oturduğu sandalyeye, koltuğa, bulunduğu odaya. Hatta ve hatta yaşadığı dünyaya...
Ruhunda gün yüzüne çıkmayı bekleyen berrak damlalar, gökyüzünde varlığını haykırmaya çalışan gökkuşağı... Pencere önlerinde adını koyamadığı çiçekler... Hepsi onu bekler.
Hiç bilmediği sahil boylarında gezinmeye başlar ressam. Güneş'i ilk kez görüyormuş gibi; içtenlikle gülümser ona. Dokunur sonra, alevi yaksa da avuçlarını. İçindeki kaçınılmaz savaşın, derin sancısıdır bu.
Uzaklaşır ressam. Bildiğinden, bilmediğinden. Eşten, dosttan, sevdiklerinden. Bir müddet... Acıyan, ağrıyan, sızlayan, karmaşık bu döngüde kayıp iken ruhu, dinleyemez kimseyi. İç âlemini duyar o sıra. O dinletir kendisini. Bırakmaz, sıkar, sarar ısrarla. Kimi kez uslu bir çocuğun mahcubiyeti ile ikna eder, kimi kez enfes çiçeklerin güzelliği ile... Sonunda, öncelik tahtının sahibi o olur...

Eline fırçayı almasıyla gün doğumları bir başka görünür gözüne. Işık kırılmasının eşsiz seremonisi. Akşamın dinginliği, gecenin lacivert örtüsü. O, bakmaz görür saklı kalanı. Sabaha saklanan kokuları, otların niyetini, boşluğun giz'ini.
Gerdirilmiş bir kumaş değildir sadece ressamın önündeki. O, dünyanın küçük bir kesite sığdırılan, paha biçilemez hazinesidir.
Uykusuzluğu, açlığı, kaybettiği ya da kazandığı zaman dilimi, kimseyi tanık etmediği içsel yolculuğudur. Bu yolculukta nelere tanık olmaz ki ressam? Yeşeren tohumları ilk o görür. Tatlı tatlı esen yabancı rüzgârları. Endemik bitkilerin selam verdiği kırları, keşfedilmemiş zirvelerin iklimini. Dokunur, heyecana kapılır, tebessüm eder. Bazen ters tarafıyla karşılaşır doğanın. Karıştığı sel, her şeyi olduğu gibi, onu da taşır bir yerden bir yere. Dağlarda gezinirken, keskin taşlar batar ayaklarına. Ani bir kar bastırır sonra. Üşür bedeni bilmediği sokaklarda. Yine de vazgeçmez. Bilir ki son dönemeçte, yumuşak bir hayal onu kollarına alacaktır.

KTÜ Sınıf Öğretmenliği bölümünden 2003 yılında mezun oldu. Evli ve iki çocuk annesi. Mesleğinde yirmi üçüncü yılını çalışmaktadır.
Küçük yaşlardan beri edebi çalışmalarını sürdürüyor. Öğrencilik yıllarında katılmış olduğu, okullar arası kompozisyon yarışmalarında çeşitli dereceleri bulunmaktadır. Çeşitli edebiyat dergileri ve edebiyat sitelerinde eserlerine yer veriliyor, ayrıca "Ayraç" isimli bir şiir, Mete ve Ayça'nın Maceraları-Sevgi Yolculuğu ve Patili Onlar adlı iki hikâye kitabı bulunuyor.
Şiir, deneme ve öykü türlerinde eserler vermeye devam etmektedir. Yazar aynı zamanda Türkiye Yazarlar Birliği üyesidir.

Beyaz tuval... Bırakır onu varmak istediği limana, gara. Irmak yüzeyinde salınan ahşap bir sal olsa da, devrilmez karanlığın derinliğine. Güvenir ressam beyaz tuvale. Bir dostun elini tutar gibidir onunla birlikteyken. Emin olmanın rahatlığı ile güçlüdür daima. Güzelliğin tanımı, doğanın yeniden anlatımı, hislerin tasviri, ideallerin farklılığıdır yazılan. Ve ayrıcalığın soyutluğu...
Bitirir ressam. Birden, fırtına sonrası bir sessizlik yaşar ruhu. Dallar kıpırdamaz, ırmaklar çağlamaz, kuşlar cıvıldamaz olur; o, daldığı derinlikten çıkarken. Tatlı bir esinti değer yüzüne. Tanıdık, bildik sesler dolar etrafına. Saatler, dakikalar ne zamandır yok olmuştur? Sadece, an'a hapsolmanın yorgunluğu vardır baş ucunda.

Bir de beyaz tuval...

Temiz bir eldiven gibi. Renklere bürünse de beyaz. İçtenlikle yazılan bir mektup gibi sade ve soft. Yol yorucu olsa da, yolcu memnun hâlinden. Bir sonraki yolculuk için hazırlanıyor şimdiden. Beyaz tuvali okurken...

Bilinmeyen Şehir

YAĞMUR KAPLAN

Ağrı'da doğup 12 yaşından sonra İzmir'e taşındı. İzmir Fatma Saygın Anadolu Lisesinden mezun olduktan sonra Ankara'ya geçti. Şiirleri çeşitli dergi ve sitelerde yayınlandı. Aktif olarak çeitli dernek ve topluluklara şiir etkinlikleri düzenlenmektedir.
Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesinde öğrenim görmektedir.

Ben şimdi bir zeytin ağacının altında,
Ömrümün bilmem kaçıncı baharında,
Oturmuş öylesine kız kulesini izliyorum.
Bilmediğim bir şehrin bilmediğim insanlarıyla.

Her biri farklı yüzlerle
Belki farklı umutlar, mutluluklar...
Ama aynı can sıkıntısıyla
Öylesine tıkışıp trenlere,
Dolaşıp duruyorlar
Bakmadan bir çift insan gözüne...
Herkesten kaçıp kimseye sığınmayarak
Kalıyorlar ıssız, derin kendileriyle.
Büyük kaygıları olan o büyük şehirlerde.

Ben, zeytin ağacı, kız kulesi ve simitçi abi...
Beslediğim güvercin ve serçeler...
Hepsini gözünden tanırım.
Onlar beni bu şiirle yüreğimden bilir.

Çocuklar mutlu, gökyüzü mavi, babalar düşünceli...
Genç aşıklar deli, deniz mavi, sokaklar tehlikeli...
Turistler mutlu, ağaçlar yeşil, halk kölesine misafirperver...
Çocuk işçiler ölesine çalışkan...
Ben onları tebessümlerinden bilirim,
Onlar beni kendilerinden bilir.

Doğan bebeğin kulağına okunan ezandan,
Ölen insan için okunan selâya...
Taziye evleri, gelin evleri, ceza evleri...
Huzur evleri, genel evler, bakım evleri...
Ne çok eve sahip ne çok kimsesiziz.
Bir ezandan bir ezanaymış ömür;
Bir gelmiş, bir geçmişiz...

KARALAR
BANYO
YAPI & DEKORASYON

BANYONUZU
YENİLİYORUZ

5 m²'ye kadar banyolar için

YAŞAMINIZA DEĞER KATIYORUZ!

ART CONNECT
LITERA
DERGİ PARTNERİ

KOMPLE BANYO
YENİLEME PAKETİ

SADECE
190.000 TL
5 m²'ye kadar banyolar için

PAKET İÇERİĞİ

- 60x120 Seramik
- Banyo Dolabı 60-80 cm
- LED Ayna
- Havlupan
- Menfez
- Duşakabin
- Asma Tavan (Klipin)
- Sıhhi Tesisat Düzenleme
- Elektrik Tesisatı Düzenleme
- VitrA Gömme Rezervuar
- VitrA S50 Asma Klozet
- Kale veya Benzeri Lavabo Bataryası

ÜSTÜN KALİTE
Birinci sınıf malzeme ve işçilik

GÜVEN & GARANTİ
İşimizde güvencemiz, hizmetimizde garanti

UZMAN EKİP
Deneyimli ekip, titiz uygulama

3-4 GÜN
İÇİNDE TESLİM EDİLİR

ANAHTAR TESLİM HİZMET:
TÜM KOCAELİ

- İzmit
- Karamürsel
- Kandıra
- Başiskele
- Bartepe
- Derince

BİLGİ VE KEŞİF İÇİN
0546 248 00 41

Hayalinizdeki banyo için
biz buradayız!

www.karalarbanyo.com

ÖYKÜ

Sana Göçleri Yakıştırdım

Sana bir göç şiiri yakışır dostum; zira ruhun, sürgünlerin coğrafyasından, tozlu yolların içinden gelmişçesine yorgun, bir o kadar da derin. Bakışlarında, henüz yaşanmamış vedaların ağırlığı, henüz söylenmemiş sözlerin tortusu var. Ancak itiraf etmeliyim ki, içimde tarif edemediğim bir korku filizleniyor. Bu destansı yolculuk, sadece bir hayal, zihinsel bir tasarı dahi olsa; başına karanlık bir gölge düşürür, seni bizden ve kendinden koparır diye endişeleniyorum.

Göç dediğin şey; sadece bir coğrafyadan ayrılmak, bir sınırı geçmek ya da bir pasaporta mühür vurdurmak değildir. Göç; acıyla, sessiz bir ölümle ve bitmek bilmeyen bir yasla eş değer bir ruh hâlidir. Onu, yalnızca yalnızlığa boyun eğmek diye tanımlamak; tek başına devasa bir hiçliğe doğru yürümeye, o hiçliğin soğuk nefesine katlanmaya mecbur olmaktır. Gönlüm, sana böylesine ağır, omuzlarını çökertecek kadar hüzünlü bir kaftan biçmek istemiyor aslında. Kim ister ki dostunun fırtınada kalmasını. Ama bakışların, o uzaklara dalıp giden duruşun... Seni kaçınılmaz bir biçimde göçlere yakıştırıyorum… Sanki bu topraklar sana dar geliyor da, ruhun kendine sığacak yeni bir gökyüzü arıyor.

Suratındaki çizgilerde birikmiş hüzünler, geçmişin silinmez izleri var… Her bir çizgi, aşılmamış bir dağın, geçilmemiş bir nehrin haritası gibi…

Oysa bu senin suçun değil. İnsan, hangi toprakta doğacağına, hangi iklimin sert rüzgârıyla ilk nefesini alacağına, hangi toprağa kök salacağına ne de olsa kendi karar veremiyor. Bu, nehirlerin yatağını bulup denize akması gibi, senin de alnına daha en baştan görünmez harflerle yazılmış bir kadermiş. Coğrafya kaderdir derler ya, senin kaderin de bu coğrafyanın hüznüyle yoğrulmuş.

Göç işte, neylersin... İnsanın içindeki o huzursuz kuş kanat çırpmaya görsün, hiçbir kafes onu tutmaya yetmez. Seni bekleyen o uçsuz bucaksız belirsizliğe doğru yola çıkarken, atalarının yanına aldığı cinsten somut bir pusula vermeyeceğim eline. Gideceğin yere dair garantili bir adres, bir harita da sunmayacağım dostum. Çünkü senin yolun, haritaların bittiği yerde başlıyor.

ÜMİT DUMAN

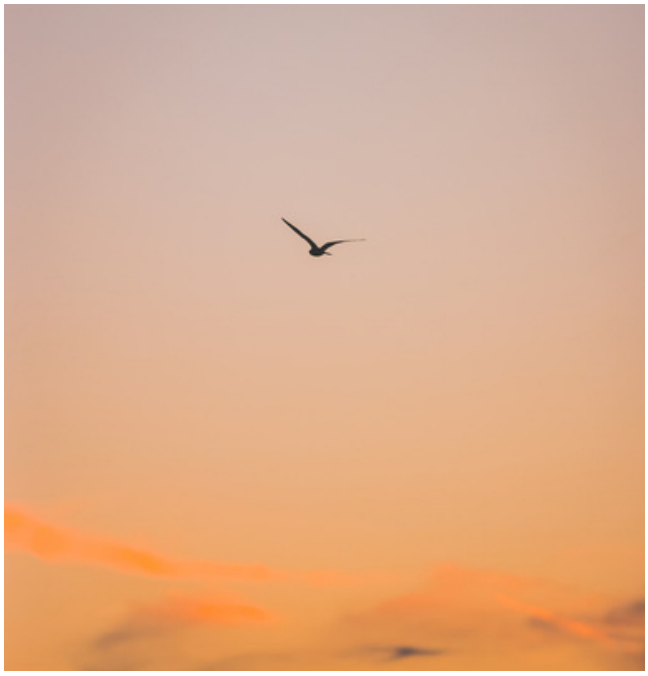
28.05.1961 Edirne Uzunköprü doğumludur. İlk Orta ve Lise eğitimini Uzunköprü'de tamamladı. İTÜ Endüstri Mühendisliği mezunudur.
Ortaokuldan bu yana güncel kitap ve dergileri izlemektedir.
Pandemi sürecinde ve son bir kaç yıldır çeşitli atelyelere katıldı ve kendince amatörce hikâyeler yazmaya devam ediyor.
2025 Ocak-Mart ayları arasında üyesi olduğu Yazak Akademi'nin 8 haftalık Editörlük Eğitimini tamamladı.
On öyküsü İshak Edebiyat'ta Yayınlandı.

Sana yoldaşlık etsin, yolunu en karanlık gecelerde bir kandil gibi aydınlatsın diye, o kırık ya da düşük omuzlarına, umudun ve direncin timsali bir "gençlik kuşu" konduracağım. O kuş, belki yıllardır kanatlarını çırpmaktan yorulmuş, tüyleri rüzgârda hırpalanmış olsa da hâlâ özgürlüğe açtır; tıpkı senin gönlünün, en derinlerinde bir yerlerde o eski, o saf vatana aç olması gibi. Birbirinize yoldaş, birbirinize nefes, birbirinize ayna olacaksınız.

Ancak seni uyarmalıyım; dikkat et, o kuş nankördür. Bir kere havalandı mı, onu gökyüzünün sonsuzluğunda tekrar yakalaman imkânsızdır. O ne fırtınadan anlar, ne hasretin yakıcılığından, ne de senin dizlerindeki dermanın tükenmesinden. "Hâlden anlamaz" bir yoldaştır o. Kovsan gitmez, ruhunun bir parçası olmuştur; atsan atılmaz, satsan satılmaz, kimse senin gençlik kuşunun yükünü üstlenmek istemez. Bir kere kondu mu omzuna, ölene dek orada tüner; ama sadece sen ona iyi bakarsan sana fısıldar.

Kimden öğrendin bu bilgeliği, kim öğütledi sana o kadim hazırlığı bilmem ama, duvar kilimlerini heybene sokuşturduğun çok iyi olmuş. O soluk renkli iplikler, kök boyaların o ağır kokusu, o geometrik desenler... Gurbet ellerde, dilini bilmediğin insanların arasında sana bir yuvayı, bir hatırayı, çocukluğunun o sıcak soba başını fısıldayan en değerli hazinen olacaklar. Yerine yurduna, ait olduğun o gerçek topraklara kavuşana değin; o kilimler senin göğün, damın, evin, sığınağın, kısacası her şeyin olacak. Üşüdüğünde üzerine örtecek, yorulduğunda üzerine uzanacaksın. Onlar seninle konuşacak dostum; motiflerin diliyle sana "sabret" diyecekler. Dostum, aramızda kalsın, kimseye söyleme; bu gidiş bir son değil. Bu, uzun bir fasıla, ruhun kendini nadasa bırakması olsun. Son güzde o sarı yapraklar, yorgun çınar ağaçlarından birer birer dökülürken tekrar döneceksindir umarım. Umarım bıraktığın her bir hatırayı, her bir eşyayı, tozlanmış kitaplarını ve o yarım kalmış öykülerini bıraktığın gibi bulabileceksin buralarda. Zira sen gittiğinden beri, senin bıraktığın o derin boşluklara yerel kuşlar konmaya, senin sessizliğine yuva yapmaya başladılar bile.Yerleşmeye hazırlar; senin bıraktığın tahtı, senin bıraktığın hüznü sahiplenmek istiyorlar. Ne olur, dönüşünü geciktirip gelişini güç eyleme. Zaman, gidenin arkasından suları bulandırır, yolları uzatır. Dönmeye karar verdiğinde, yolların kısalmış olmasını dile.

Yollar tehlikelidir, bunu ikimiz de iyi biliriz. O ıssız patikalarda, kimsesiz dağ geçitlerinde sadece fiziken değil, ruhen de vurulabilirsin. Yok edilebilirsin, unutulabilirsin. Yaz kokusunu sıcak rüzgârla havadan aldığında, o geniz yakan tozla karışık sıcaklık tenine değdiğinde; korkunun ve yalnızlığın o devasa bir kaya gibi üzerine çöktüğü anlarda, çocukluğunun kış masalına daya başını. Hani o dışarıda kar yağarken anlatılan, imkânsızın mümkün olduğu masallar vardır ya... Onlara sığın. Bırak, hayalinde beliren o kesik kesik ve yumuşak elin okşayışlarına teslim et kendini. Annenin miydi o el, yoksa hiç tanımadığın bir geçmişin mi? Fark etmez. O elin şefkati seni yolda tutacaktır.

Dengini hazırla dostum; zira seni bekleyenler, pencerelerde dönüş yolunu gözleyenler, adını dualarına meze yapanlar var. Sen sadece kendi gövdenden ibaret değilsin; sen, onların umudunu, onların hiç gidemediği yolların hayalini de taşıyorsun heybende.Çılgınlıkla düşün! Çünkü çılgınlık, bu mantıksız ve acımasız yolun tek ilacıdır. Aklın sınırlarında kalırsan, bu göç seni yer bitirir. Gözlerine dikkat et; içindeki yangın, dışarıdaki fırtınadan daha tehlikelidir. O yangın, ateşten bir kor olup ruhuna düşmesin. O kor seni içeriden tüketmeden önce bir çaresini bulmalısın.

Yangınını söndürmek, içindeki o koru yavaşça, incitmeden soğutmak için; çaresizliğin simgesi olan ama aynı zamanda arınmanın da kapısı olan gözyaşıyla ıslanmış su kaplarını hazırla. Onları ay ışığının saf beyazlığıyla, o gümüşi huzurla doldur.
Kalbin; yollarda taş gibi katılaşmadan, gurbetin sıcağında erimeden ve hayal kırıklıklarıyla nasır tutmadan önce güzellikler doğurmaya devam etsin. Şiirler doğur, öyküler fısılda, camdan bedenlere ruh üfle... Onları dünyaya sal ki, senin bu zorunlu ya da gönüllü sürgünün bir anlam kazansın. Varlığın, sadece bir gidişi ifade etmesin, aynı zamanda bir üretimden ibaret olsun.

Şiirlerden, öykülerden, masalların içinden doğmuş olabileceğin olasılığını asla ama asla kulak ardı etme. Belki de sen, bir yazarın yarım bıraktığı bir cümleden vücut buldun. Git, bunu en iyi bilen kişiye, annene sor. Her zaman yaptığın gibi, dünyada tek doğruyu söyleyen, maskesiz konuşan odur. Seni doğuran, sana can veren, senin o çocuksu ruhunu ilk gören odur. Senin o şairce kaderinin seceresini tutsa tutsa o tutar, değil mi? Anneler, oğullarının hangi rüzgârda savrulacağını, hangi dizede ağlayacağını daha onlar doğmadan bilirler.
Sustur artık beni... Neler saçmalıyorum, kelimeler birbirine karıştı, ben bile ne dediğimi anlamaz oldum. Bu, sadece seni düşünen, senin uzaklara gidişinden derin bir endişe duyan, seni bu toprağın bir parçası olarak kalmaya ikna edememiş bir dostun karmaşık, hüzünlü ve sevgi dolu vedasıdır.
Yolun açık, yüreğin ferah olsun dostum. Ama unutma; kuş ölür, uçuş kalır. Sen o uçuşu güzel eyle.

DENEME

Müjgan Bağırmak Zorunda

BÜŞRA BULUT

1992 Trabzon doğumludur. Karadeniz Teknik Üniversitesi Tarih Bölümü ve Anadolu Üniversitesi Halkla İlişkiler Bölümü mezunudur. 2017 yılında özel bir lisede 1 sene Tarih öğretmenliği yaptıktan sonra içerik yazarlığına geçmeye karar verdi. Pek çok basılı ve dijital platformda yazılarıyla yer aldı.

Müjgan bazen boşa çabaladığını düşünüyor. Sanki hiçbir şey hiçbir şekilde onun istediği gibi olmayacakmış da hayat onu ufak tefek heveslerle oyalıyormuş gibi. Her an bir tedirginlik ve bir korku hali yaşıyor. Sevinmeye bile cesareti yok. Çünkü birden bire ortaya çıkan o pembe bulutların yine birden bire dağılabileceğini iyi biliyor. Gardı çok düşük. Hep tetikte durduğunu sanıyor ama genelde hazırlıksız yakalanıyor olan bitene. En iyi bildiklerinin dahi en bilmediği yerlerden vurabildiğini sık sık tecrübe ediyor. Yalnız kalmaktan ölesiye korkarken aslında yapayalnız olduğunu görüyor. Müjgan b ir hayli yorgun. Anlatamamaktan ve a nlaşılamamaktan b ir hayli yor gun. Ayrıca canı da sıkkın. Hem kafasında yarattığı hayali kahramanlara hem de olmadık yerlere koyduğu olmadık insanlara öfkeleniyor. Kederini eski bir yorgan gibi üzerine örtüyor bugünlerde. Tir tir titriyor.

Bunca olmamışlığı nereye nasıl sığdıracağını da açıkçası hiç bilmiyor. Sadece bir tane yorganı var onun. Küçücük bir yorgan. Bu kadar küçük bir kıza, bu kadar küçük bir yorgan! Tam da hak ettiği gibi işte. Hiçbir zaman hiç kimseye yetemeyecek Müjgan. Bütün yıkıntılar üzerine devrilecek ve her fırsatta aynı yerden vurulacak. Bir süre sonra artık yorganı bile koruyamayacak onu. Çünkü küçük. En az Müjgan kadar küçük.

O her düştüğünde sesini duyurabilmek için bağırmak zorunda. Tam olarak neresinden ne kadar yaralandığını tane tane anlatmak zorunda. Çünkü insanlar bilmezler. Görürler, duyarlar ama hiç bilmezler. Kendiliğinden yardım edilmesini beklemek gibi bir lüksü yok onun. Nitekim Müjgan o kadar da önemli biri değil. Hayatın kıyıya köşeye savurup pervasızca ezip geçtiği insanlardan yalnızca bir tanesi. Hani şu ne yaparsa yapsın olmayanlardan, olduramayanlardan. Yukarıya bile kendini sevdiremeyenlerden.

Öylesine Yoksun

Kalemin sessiz bedenim yorgun,
Sesin yankılanır vuslata doğru,
Sen düşersin geceme birden,
Öylesine yoksun ölesiye eksik.

Bir belirsizliğin içinde kayboldu bedenim Karanlık bir dehliz gibi uçsuz bucaksız
Hafiften esen bir yaz rüzgarı misali
Öylesine yoksun ölesiye eksik.

Hasretin bir kor alev gibi bedenimde
Yaralı bir kuş misali vuslatı beklemekte
Zaman durdu sanki herşey anlamsız
Öylesine yoksun ölesiye eksik

Hangi mevsim saklıyor seni benden...?
Kavuşmak hangi bahara kaldı belirsiz,
Sesin yankılanır hâlâ dudaklarımda
Öylesine yoksun ölesiye eksik.....

MURAT KARACA

10 Nisan 1994 tarihinde Giresun'da doğdu. Çocukluğu ve gençlik yılları Karadeniz'in kültürel değerleri, doğası ve insan ilişkileri arasında geçirdi. 2016 yılında Kafkas Üniversitesi Türk Dili ve edebiyatı bölümünden mezun oldu. Hayatı boyunca çalışkanlık, dürüstlük ve sürekli gelişim ilkelerini benimsedi. Edindiği değerlerle hem kişisel hem de mesleki anlamda kendini geliştirmeyi hedeflemektedir. Okumayı, araştırmayı ve yazmayı yaşamın bir parçası olarak görmektedir. Gelecekte edebiyat alanındaki bilgi ve deneyimlerini eğitim, kültür ve yayıncılık veya yazarlık gibi alanlarda değerlendirmeyi amaçlamaktadır.

MİDYAT
SATILIK
DAİRELER
KONFORU • ŞIKLIĞI • MERKEZİ KONUMDA YAŞAYIN
ART CONNECT
LITERA
DERGİ PARTNERİ
M.E
BİLGİÇ
YAPI
2+1
100 m²
2+1
Alttan Isıtmalı
Merkezi Konumda
m²
100 m²
BİLGİÇ YAPI
MEHMET EMİN
BİLGİÇ
0543 443 91 33

ÖYKÜ

MAVİ PERİ KUŞU VE GRİ LABİRENT

Uçsuz bucaksız bir çayırın kalbinde, Güneş Tanrısı'nın yeryüzündeki gölgesi sayılan dev bir papatya yaşardı. Bu çiçeğin altın sarısı, parıldayan polen denizi, minik Mavi Peri Kuşu'nun yuvasıydı. Ancak o gün, doğanın tüm dengesi altüst olmuştu. Önce yeryüzünü sarsan devasa, dört bacaklı boynuzlu bir canavarın (bir ineğin) tırnakları altında ezilmekten son anda kurtulmuş; ardından gökyüzüne uzanan devasa pençeleriyle bir "İnsan Yavrusu" tarafından köklerinden koparılmanın eşiğine gelmişti.

"Olamaz, bu insanların dünyası ne kadar da acımasız!" diye fısıldadı mavi kanatlarını gövdesine sararken. Günlerdir yaşam ve ölüm arasındaki o ince çizgide, korkuyla yaşarken kaygılar zihnine bir sarmaşık gibi dolanmıştı, uyuyamıyordu. Göz kapakları birer kurşun külçesi kadar ağırdı.

Şafak sökmeden hemen önce, tam da mavi kanatları uykuya yenik düşmek üzereyken, toprağın derinliklerinden gelen korkunç bir kükreme tüm evrenini sarstı. O da neydi öyle? İki kör edici devasa gözünden, ölümcül ışıklar saçan demirden bir canavar, yuvasının tam dibinde durmuş, karanlığı yırtıyordu. Uykusuzluktan kan çanağına dönmüş gözleriyle polenlerin arasından başını uzattı. İnsanların o soğuk ve ruhsuz demirden yarattığı yürüyen zırh, az kalsın evini ezecekti. Yoksa… Yoksa bu kutsal papatya, insanların o tuhaf ritüellerinde birbirlerine sundukları bir kurban mı olacaktı?

Mavi Peri Kuşu derin bir kederle sarsıldı. Tüm neşesi kaybolmuştu. Bilge yurtlarından geriye kalan birkaç parça büyülü malzemeyi, parıldayan mavi kanatlarının altına gizlemeye çalışırken kendi kendine homurdandı: — Nereye gitmeli… Hangi saklı diyara sığınmalı? Ruhum uykunun karanlığına muhtaç. Ne yapmalıyım? Derken…Tam son büyü tozunu da torbasına koymuştu ki, gökyüzü devasa bir sarsıntıyla yarıldı. İçinde bulunduğu dev çiçek, kaba bir güçle toprağından söküldü. Korktuğu o karanlık kehanet gerçekleşmişti. Altın polenlerin arasına sıkışıp kalan Mavi Peri Kuşu, kanatlarını bile çırpamadı. İnsan denilen o yok edicilerin tutsağı olmuştu bile. Birkaç saat içinde yaşam özü çekilecek, boynu bükülecek olan o ölü çiçeğin merkezinde, kalbi bir serçeninki gibi hızla çarpan minik mavi peri kuşu, dehşet içindeydi.

SEVDA KESİM

Gölcük - Kocaeli doğumludur. Grafik Tasarımcısı ve ressamdır. Antalya Gündem Gazetesi köşe yazarlarından biridir.
1992 – 2009 yılları arasında ajans penart grafik departmanında yer aldı. AKM, ANFAŞ ve ALTIN PORTAKAL, gibi Antalya'nın imajına yenilikler getiren kuruluşların görsel tasarımlarını ve logolarını hazırladı. 2010 yılından itibaren serbest çalışmaktayım.
Biri yurtdışında (Danimarka) olmak üzere 8 kişisel resim ve 1 dijital resim sergisi açtı.
Antalya Çağdaş Eğitim ve Kültür Vakfında gönüllü resim öğretmenliği yapmaktadır..Bağımsız Sanat Hareketi kurucusudur.

Demir canavarın camdan ve çelikten kapıları kapandı; kükreyerek yüzünü "Şehir" adı verilen o gri, tılsımsız krallığa doğru çevirdi. Bilinmezliğe doğru uçan bu demir kafesin içinde, mavi peri kuşunun küçük yüreği neredeyse göğsünü yırtıp fırlayacaktı.

KADİM YOLCULUK

Demir canavar, saatler süren amansız ve tekinsiz bir yolculuğun ardından, gürültünün adeta bir yanardağ patlaması gibi kulakları tırmaladığı karanlık bir kapıdan içeri sızdı. Ölmekte olan bir çiçeğin can çekişen gövdesinde var olma savaşı veren Mavi Peri Kuşu, ön koltukta oturan iki faninin fısıltılarını duysa da, dillerindeki o garip sözcükleri anlamlandıramıyordu. Bu ses dalgaları onun narin kulak zarlarını patlatmak üzere tasarlanmıştı sanki. Çok uykusu vardı ve artık gücü tükenmek üzereydi.

Erkek fani, kadına doğru dönerek, "Çok trafik var," diye mırıldandı. Trafik mi? Bu hangi karanlık iblisin adıydı? Onu hangi cehenneme götürüyorlardı? Polenlerin arasından dışarıya, fanilerin yarattığı o sahte dünyaya baktığında dehşetle donakaldı: Etraflarında ne tek bir yeşil yaprak, ne de ruhu olan tek bir çiçek kalmıştı. Her yer gri bir lanetle kaplanmıştı.

KÜL VE BETON DİYARI

Rengarenk yanan neon ışıkları, kulakları sağır eden uğultular, genzini yakan zehirli gazlar ve gökyüzünü delmek istercesine yükselen taştan kulelerin arasından geçen canavar, nihayet devasa bir beton kalenin önünde sustu. Mavi Peri Kuşu yön duygusunu tamamen kaybetmişti. Başı dönüyor, damarlarındaki peri kanı korkuyla donuyordu. Avazı çıktığı kadar bağırmamak, varlığını bu canavarlara belli etmemek için küçük dişlerini birbirine bastırdı.

Ölmekte olan papatya, içindeki gizli cevherle birlikte kadının ellerinde, bu gri labirentin derinliklerine doğru taşındı. Toprağından koparıldığı için susuzluktan kavrulan çiçek, yaşam enerjisini tamamen kaybetmiş, boynunu bükmüştü. Mavi Peri Kuşu artık bu yabancı boyutta tamamen yapayalnızdı.

KARANLIĞIN KALBİNDE ŞİMDİ NE OLACAK?

Kalenin taş basamaklarını tırmandıklarında, başındaki tuhaf şapkayla bekleyen bir kale muhafızı kapıyı açtı. Yolculuğun yorgunluğuyla erkek faninin elleri ağır yüklerle doluydu; muhafız o yükleri devraldı. Boynu bükük, yaşam özü tükenmekte olan kutsal çiçeğin içinde, son gücüyle polenlere tutunan minik mavi peri kuşu, hâlâ kadının pençesindeydi.

Kalenin içindeki o odaya geçtiklerinde, çiçek soğuk bir vazoyla, suyla buluştu. Su, çiçeğin duruşunu biraz olsun dikleştirse de, Mavi Peri Kuşu bunun sadece geçici bir illüzyon olduğunu, kadim çiçeğin ruhunun birkaç saat içinde tamamen solup gideceğini biliyordu. Peki ya o? Bu doğadan arındırılmış, taştan hapishanede minik mavi kanatlarıyla ne yapacaktı?

GECE YARISI İSYANI VE ÖZGÜRLÜK

Gece yarısı beton kale derin ve tekinsiz bir sessizliğe gömüldü. Minik Mavi Peri Kuşu, sığındığı vazodaki papatyanın son yaşam bağının da koptuğunu, çiçeğin ruhunun doğa ana Gaia'ya geri döndüğünü hissetti. Artık bu mezarlıkta kalamazdı.

Gözlerini kapattı, damarlarında kalan son peri sihrini, kanatlarının ucunda topladı. Mavi kanatları birden saf, parlak bir ışıkla parıldadı. Vazonun içinden bir ışık seli gibi yukarı fırladı! Fanilerin açık bıraktığı pencerenin arasından dışarıya, o zehirli şehir gecesine doğru kendini bıraktı.

Havada egzoz dumanları ve zihnini bulandıran sahte neon ışıkları vardı ama o, ruhunun derinliklerindeki binlerce yıllık yeşil pusulayı takip etti. Gökyüzünün kirli bulutlarını delerek yükseldi. Tam o sırada, gri beton denizinin ortasında, karanlık ama devasa bir yaşam enerjisi hissetti. Orası şehrin kalbinde, iyilerin ve doğanın koruma altına aldığı son bilge ormandı, insanlara göre ise şehir parkı.

Kanatları yorgunluktan titriyor, büyü ışığı sönüyordu. Son bir hamleyle kendini o ormanın en yaşlı, bin yıllık çınar ağacının zümrüt yaprakları arasına bıraktı. Aşağıda kutsal toprak, taze çimen kokusu ve ona fısıldayan kır çiçekleri vardı.

Şehir büyüktü, acımasızdı, beton ve demirdendi; fakat o, bu beton okyanusunun tam ortasında bile kendi gizli cennetini, kendi özgürlüğünü bulmayı başarmıştı. Mavi Peri Kuşu, yaprakların güvenli kollarında gözlerini kapatırken, üzerinde ayların getirdiği o ağır yorgunluk vardı; ama küçük, mavi kalbi nihayet mutlak bir huzurla ve zaferle atıyordu. Başarmıştı…

DENEME

Başkalarının Sahnesinde

ESRA KARAKOÇ

İşletme bölümü mezunu ve bir çocuk annesidir. Yazmak, şarkı sözleri bestelemek ve yeni şeyler öğrenmek, hayatındaki temel motivasyon kaynaklarıdır. Hayatı ve insanları gözlemlemeyi; gündelik yaşamın çoğu zaman fark edilmeden geçilen ayrıntıları üzerine düşünmeyi sever.

Yazmayı, başka bir dünyanın kapısını aralayarak dünyaya farklı bir gezegenden bakmak ve onu yeniden anlamlandırmak gibi görür. Yazmak onun için yalnızca kendini ifade etmenin değil, insanı ve hayatı anlamaya çalışmanın da bir yoludur. İnsanı ve insanın kendini anlama çabasını konu alan denemeler kaleme alır. Yazılarında bireyin kendisiyle, çevresiyle ve diğer insanlarla kurduğu ilişkileri; seçimlerini, duygularını ve iç dünyasını sorgular.

Bu hayatta aslında kendi sınavlarımızı kendimiz belirliyoruz. Nasıl mı? Başkalarının hayatlarını, davranışlarını, duygularını, düşüncelerini ve seçimlerini eleştirerek... Bazen kınayarak bazen de "Ben onun yerinde olsam..." diyerek onların dizisine konuk olmuş bir oyuncu gibi önceki sahnelerden habersiz hayat akışlarına dâhil oluyoruz. Yetmiyor, bir de jüri koltuğuna oturup oyuncuyu, sahneyi ve replikleri puanlıyoruz. Daha Türkçesi; adı dedikodudur ama gerçekte yapılan, başkasının sahnesine davetsiz çıkıp onun rolünü yorumlamaktır. Kimileri buna "bilgi paylaşımı" dese de adı ne olursa olsun durum masumlaşmıyor.

Başkalarının melodisinde dans etmek bizi kendi eksenimizden çıkmaya zorluyor. Kendi iç dünyamıza odaklanmak yerine sürekli başkalarının hayatlarını yorumluyoruz. Belki de bu yüzden benzer sınavlardan geçiyoruz. Çünkü bugün "Ben olsam o patrona katlanamazdım," dediğimiz yerde, yarın kendimizi farklı bir iş yerinde benzer tavırlar sergileyen bir patronun karşısında bulabiliyoruz. Hayat, bir zamanlar yargıladığımız sahnede bu kez bize rol veriyor. Başka bir deyişle; yaşamımızın her alanında jüriliğini yaptığımız o sahnenin günü geldiğinde oyunculuğunu da üstlenmek zorunda kalıyoruz.

Bu durumu farklı açılardan değerlendirebiliriz. Dini açıdan dedikodu hoş görülmez; ahlaki açıdan diğer insanların kişisel sınırlarını ve mahremiyetini ihlal etmek etik bir davranış değildir. Atalarımızın "Kınadığını yaşamadan ölmezsin," ya da "Kınadığını yaşarsın," sözü de aynı düşünceyi farklı bir dille anlatır. Psikolojik açıdan ise sürekli başkalarına odaklanmak insanı kendi içinden uzaklaştırır. Bunlar farklı açıklamalar olsa da ortak noktaları aynıdır: Başkasının hayatına fazlasıyla odaklanmak insanı kendi iç dünyasına yabancılaştırır, kendi hayat akışını unutturur.

Sonra aklıma şu soru geliyor: Peki ya hiçbirimiz birbirimizi eleştirmesek, kınamasak ve başkalarının sahnesine çıkmasak sınavımız ne olurdu?

İç sesim bana şu cevabı veriyor: "O zaman sınavın ben olurdum."

"Nasıl yani?" diye soruyorum.

"Beni duymaya başlayacaksın. Eksiklerini, fazlalıklarını, korkularını ve sınırlarını birlikte göreceğiz. Seni kendi eksenine, kendi özüne götüreceğim. En büyük sınavın başkaları değil, kendin olacaksın. O zaman ruhunu yeniden ama bu kez gerçekten kucaklayacaksın."

Belki de gerçek ödül budur. Çünkü insan kendini tanıdığında yalnızca kendini değil, bu dünyadaki yerini de keşfetmeye başlar.

Peki ya sen?

Başkalarının hayatına odaklandığında günün sonunda gerçekten ne kazanıyorsun?

Kırk Yaş

Masmavi gökyüzünde
Pembe bulutlarda gezerken
Gönle kocaman ümitler yükleyip
Her yağmur tanesiyle
Kara toprağa aniden
Ayağın karılmasıdır kırk yaş.

Dalında kuruyan güllerin,
Yürekte ötemeyen bülbüllerin,
Zamansız solan sümbüllerin,
Daralan kalplerin
İnşirahını bulmak,
Kapanan kapıların
Sırrını bilmektir kırk yaş.

Peygamber'e gelen hitap,
Dünyada okunan tek "Kitap",
Ebubekr'e sadakat,
Ömer'e adalet,
Osman'a edep,
Ali'ye aslanlıktır kırk yaş.

Dünyanın merkezine kendini koymuşken,
Benlikten sıyrılmak,
Kendini bilmektir kırk yaş.

Sınırlarını anlamak,
Haddini bilmektir kırk yaş.
Sabretmeyi öğrenmek,
Rabb'ini bilmektir kırk yaş.

HAMYET SU KOPARTAN

Erciyes Üniversitesi Fen- Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Türkçe/ Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni olarak görev yaptı. Yazarın CİK CİKİ BEBEK adlı bir çocuk romanı bulunmaktadır.

ÖYKÜ

Sırrın Döküldüğü Yer

TÜLAY KÖK

Ateşin rahminden, kumun sabrından koptum. Arkama çekilen o koyu, cıva grisi sır tabakasıyla mühürlendiklerinde, dünyayı sadece tersinden okuyan dilsiz bir tanık olacağımı bilmiyordum. İnsanlar cam sanır beni; oysa ben, arkasındaki karanlık olmasa hiçbir yüzü tutamayacak olan o incecik, zehirli sırrım. Dededen kalma, ceviz ağacından oyma, köşeleri kurt yeniklerine teslim olmuş ahşap çerçevemin içinde on yıllardır aynı odanın, aynı soba isine bulanmış duvarının loşluğunda asılıyım.

Karşıma geçen kimse bana bakmaz. Kendi yalanlarına, etlerinin altındaki o sızlayan çürüklere, dökülen saç tellerine, pörsüyen umutlarına bakarlar. Ayna, insanın gözünden kaçıp kalbine sığınan o en dürüst yabancıdır. Bunu, karşıma geçip yakalarındaki o görünmez tozu silkelerken, aslında içlerindeki o yoğun, çamurlu tortuyu atmaya çalışan bedenlerin parmak uçlarındaki mikro titremelerden bilirim. Yaka iğnesini düzeltirler ama ben köprücük kemiklerinde biriken o devasa, asimetrik yorgunluğu görürüm.

Sonra o geldi. Bu eve, bu odaya, benim karşıma.Saçlarında ayazın, ellerinde hamur ve tütünün o keskin, yapışkan kokusuyla. Yüzü hiçbir kalıba sığmayacak kadar gerçek, asimetrik ve yorgundu. Gülümsemeye yeltendiğinde sadece sol dudağının kenarı yukarı kıvrılır, sağ gözünün altındaki o etli, mor torba hep biraz daha sarkık dururdu. Kusursuzluk, tenin değil, mermerin harcıydı; onda ise buram buram sızlayan, kanayan bir döngü vardı.

Kimi insan aynaya kusurunu örtmek için bakar, kimi ise ruhunun nerede çatladığını görmek için... O, hep çatlaklarını aradı bende. Geceleri, evdeki herkes o derin, hırıltılı uykularına teslim olduğunda geçerdi karşıma. Üzerindeki o soluk divitin entarinin yakası gevşer, boynundaki o belirgin, atan damar soluk ışıkta seğirirdi. Hiç ağlamadı. Sadece alnını, o buz gibi, pürüzsüz yüzeyime dayardı. Camın sızlatan soğuğu onun etindeki ateşi çekerken, alnından yayılan o nemli, sıcak buğu yüzümde geçici, gri bir leke bırakırdı. O buğunun ardında, o kısacık bulanıklık ve körlük anında, ikimiz de o ağır yükten kurtulurduk. Etin yüke, camın yansımaya olan mecburiyeti birkaç saniyeliğine askıya alınırdı.

1984 Sivas doğumludur. Hukuk eğitimimin ardından kelimelerin iyileştirici ve dönüştürücü gücüne yöneldi. Tokat'ta yaşamını sürdürmekte ve edebiyat çalışmalarıma devam etmektedir.
Başlıca Eserleri ve Çalışmaları:
Toz ve Nisyan — Uçurum Dergisi (Öykü)
Vaveyla-i Zeytin — Uçurum Dergisi (Öykü)
Gölgede Kalan Işık — Yeni Yazar Dergisi (Öykü)
Kurşun Gibi İzler — Art Connect Litera
Eşiğin Ötesi — Asonans Dergi
Matmazel — Yeni Yazar Dergisi
14. Ölçüdeki Leke — Dedektif Dergi
Zehirlikalem Öykü Yarışması (6. lük derecesi)
Basıma Hazır Kitaplarım:
Aslışah ve Kalp Işığı
Aslı ve Uzay
Yeşil Vadi'nin Şifresi (Tokat Şehir Tanıtım Kitabı)
Nasırlı Eller İpek Yürek

Zamanın pas tutmadığı tek oda, iki aynanın birbirine baktığı o sonsuzluk boşluğudur derler. Koca bir yanılgı. Zaman en çok benim sırlarımı döktü. Alt köşemdeki o siyah, paslı, harita gibi yayılan leke... O lekenin içine düşen her suret, çürümüş bir et parçası gibi eksik yansırdı. O kadın, yıllar geçtikçe o siyah boşluğa daha çok denk getirdi yüzünü. Kendi eksiğini, hayal kırıklıklarını, mutfaktaki yanık yağ kokusuyla ciğerine yapışan o daralma hissini, benim çürümemde tamamlardı.Aynalar suskundur; ama insanın içindeki sesin en gür yankısını sadece onlar taşır. Karşımda, kocasının ceketinden dökülen bozuk paraları avucunda sıkarken dudaklarının kenarındaki o ince kasın nasıl gerildiğini, tırnak diplerinin çamaşır suyundan nasıl aşındığını gün be gün izledim. Odadaki o boğucu sessizlik, onun göğüs kafesinin içindeki o sağır edici çığlıkla yarılırdı. Titreyen elleriyle yüzüne vurduğu o ucuz, acı badem kokulu kremin altında, aslında
yavaş yavaş kabuk bağlayan, nasırlaşan bir tahammül vardı. O kremin kokusu yüzeyime çarpar, oradan odanın rutubetine karışırdı.

Bugün odanın havasında farklı, genzi tıkayan bir yoğunluk var. Kolilerin mukavva ve tutkal kokusu, yerdeki kilimin havalanan tozuna karışıyor. Ayak sesleri aceleci, ritimsiz. Eşyalar soyuluyor odadan. Duvarların o açık yeşil boyasındaki soluk lekeler birer birer ortaya çıkıyor.

Yüzümüzü gördüğümüz cam parçasının ardında, aslında hiç tanımadığımız bir hayatın fragmanı gizlidir. Karşıma son kez geçtiğinde, o fragmanın son karesine bakıyordu. Yüzündeki çizgiler derinleşmiş, saç diplerine o gümüşi yorgunluk, Sivas'ın o kurumayan ayazı çökmüştü. Sağ elindeki kalın koli bandının ucunu başparmağının tırnağıyla kazıyordu. Tırnağının altındaki o koyu toprak lekesi, bandın ucundaki yapışkana bulaştı.

Bandı hızla çekti...O keskin, naylon ses odanın boşluğunda acımasızca yankılandı. Çerçevemin ahşabından kavradı. Parmaklarının o sıcak, titreyen dokunuşu ceviz tahtaya geçti. Bandın yapışkan yüzeyini, tam o sırrımın döküldüğü siyah köşeden başlayarak yüzüme, çaprazlama yapıştırdı. Saydam ama dokulu plastik, görüşümü bulandırdı. Yüzü, bandın o dalgalı çizgisinin ardında ikiye bölündü; sol gözünün asimetrik düşüklüğü dışarıda, sağ gözü yapışkan bir hapsin içinde. Bir çapraz şerit daha çekti göğsüme doğru. O yapışkanın soğuk yüzeyimi nasıl boğduğunu, beni nasıl kör ettiğini hissediyordum. Çerçeveyi kavrayan elleri beni duvardaki çividen yukarı doğru iterken, arkamdaki o yıllanmış örümcek ağı koptu, paslı çivi duvarda ince, gıcırdayan bir çizik açarak...

...yuvasından kurtuldu. Yıllardır sırtımı yasladığım, soba isinden sararmış o güvenli duvarla bağım koptuğunda, boşlukta bir an asılı kaldım. Kendi ağırlığım, onun o nasırlı ama dokunduğu her şeye bir ipek yumuşaklığı bırakan ellerine bindi.

Beni göğsüne bastırdı. Camın o sızlatan soğukluğu, ince divitin entarisinden sızan telaşlı kalp atışlarına karıştı. Bir zamanlar alnını dayayıp içindeki ateşi bıraktığı yüzeyimde, şimdi sadece o koli bandının yapay, boğucu gerginliği vardı. Beni, içi eski gazete kağıtları ve naftalin kokulu kumaş parçalarıyla desteklenmiş dar bir mukavva kutunun içine usulca yatırdı. Üzerime kapanan kapak, odanın o soluk ışığını ve bandın ardında ikiye bölünmüş o asimetrik, yorgun siluetini yavaşça yuttu. Karanlık, en eski sırdaşımdı benim; ama bu seferki, o bildik gecelerin rutubetli karanlığına benzemiyordu. Bu, mutlak bir veda karanlığıydı.

Kutunun içinde, ayak seslerinin o ritimsiz telaşıyla taşınırken nereye gittiğimi bilmiyordum. Belki tavan arasındaki o kilitli ceviz ağacı sandığın yanına, eski hatıraların tozlu inzivasına sürülecektim. Belki de bambaşka bir evde, yepyeni ama bana tamamen yabancı yüzlerin dökülen umutlarına tanıklık edecektim. Bildiğim tek şey, yüzündeki çatlakları benim alt köşemdeki çürümede tamamlayan o kadının ruhunun, artık yansımamdan çıkıp gittiğiydi.

Kutu ağır bir zemine kondu, ayak sesleri uzaklaştı ve kapı kapandı. Sarsıntı durdu. Etrafımdaki mukavva ve sıkıştırılmış kağıtlar beni hapsederken, arkamdaki o koyu cıva grisi sırrın sessizliğinde beklemeye başladım. Aynalar unutmazdı. Gün gelip de üzerimdeki o çapraz bant söküldüğünde ve yeniden gün ışığına kavuştuğumda, o siyah lekenin içine düşen ilk surette yine onu arayacaktım. Farkında olmadan, karşıma geçen her yeni yüzde biraz o Sivas ayazını, o acı badem kreminin genzi yakan kokusunu bekleyecektim. Çünkü ben artık

sadece bir çerçeve ve cam parçası değildim; ben, o ipek yürekli kadının yutkunduğu, sustuğu her şeydim.

Ötesi

Sen
benim olmadığım yerdesin
Ben
senin göremediğin yerde
Güzel bir ihtimal…
Işığın keskinliğinde
bir gölge
duvarda salınarak dans ediyor
Sana her yaklaştığımda
biraz daha soluyorsun
daha belirsiz
daha uzak oluyorsun
İzini sürüyorum
ama sen
parmaklarımın arasında
yitip giden
yağmurun son damlasısın
Tatlı bir serap
gözlerde bir su
boğazda toprağın ve susuzluğun tadı
Ey düşüm…
Ey sabahın rüyası…
Neden bakışlarında
gerçekle hayalin
sınırını göremiyorum?
Her gözlerimi açışımda
sen yalnızca
suya vurmuş bir hayalsin
rüzgârın esintisiyle
parça parça
Sana duyduğum aşk
dalgaların arasında ayı seyretmek gibidir

SOPHİA JAMALİ SOUFİ

2001 Reşt, İran doğumlu yazar;
Mimarlık Lisans Derecesi Sahibi
Moda tasarımcısı ve Leo giyim markasının kurucusu
Ana dili Farsça olan yazarın
İran'da Farsça üç şiir kitabı yayımlanmıştır:
Sophia'nın İçten Yazıları , Veda ve Asilik
Şiirleri İspanyolca, Portekizce, İtalyanca, Fransızca, İngilizce ve Türkçe'ye çevrilmiş, çeşitli edebiyat dergilerinde ve web sitelerinde yayınlanmıştır.

Güzel
ama dokunulamaz…
Ben
bu kırılmış yansımanın tutsağı
uykuyla düş arasında…
Kal…
Bırak, o serap olarak kal…
Ve ben
hedefsiz bir yolcu
Belki de
senin görkemin
var olmayışındadır
benim güzelliğim ise
bu hiç bitmeyen arayışta…

DENEME

Pamuk İpliğinin Hafızası

RUKİYE ATICI

Pamuk ipliğinin de bir hafızası vardır. İnsan bunu, tutunduğu her şey birer birer elinden kayarken öğreniyor. Uzun zaman kendimi suçladım; sonra dünyanın payını hesaplamaya çalıştım. İkisi de eksik çıktı. Çünkü bazı yenilgelerin sahibi yoktur. Ne insan bütünüyle suçludur ne de dünya bütünüyle masum. Arada, kimsenin adını bilmediği bir boşluk yaşar. İnsan en çok o boşlukta yorulur. Dışarıdan bakıldığında yürüyordur; içeride ise çoktan durmuştur. Sessizlik de böyledir. Önce omzuna ilişir, sonra sesini, ardından yüzünü ödünç alır. Bir sabah aynaya baktığında yorgun olanın gözlerin değil, bekleyişlerin olduğunu fark edersin. İşte o an anlarsın ki hayat, insanı büyük felaketlerle değil, yavaş yavaş eksilterek değiştiriyor.

Eksilmek her zaman kötü değildir, diye düşünürüm bazen. Meyvenin dalından kopması nasıl ağacın suçu değilse, insanın bazı umutlarını geride bırakması da yenilgi değildir. Yine de bunu kabullenmek kolay olmuyor. Bir çekmecede yıllardır bekleyen düğmeler, kapağı kırık bir fincan, arasına kurumuş bir yaprak sıkışmış kitap, sulanmayı unuttuğun bir saksı… Hepsi aynı dili konuşuyor sanki. Kullanılmadan eskimenin dili. İnsan da bazen tam orada buluyor kendini; kırıldığı için değil, uzun süre hiç dokunulmadığı için sessizleşmiş bir eşya gibi. Çayın soğuması, perdelerin akşam rüzgârıyla hafifçe kıpırdaması, kapıyı çıkarken iki kez kontrol etmek… Bunların hiçbiri büyük olaylar değil. Ama insanın ömrü, tam da bu küçük tekrarların içinde şekilleniyor. Belki balını kaybetmiş peteklere bu yüzden uzun uzun bakıyorum. Çünkü bazı boşluklar, içlerinden geçen hayatın izini taşımaya devam ediyor.

1989 Amasya doğumludur. Anadolu Üniversitesi Halkla İlişkiler ve Tanıtım ile İşletme bölümlerinden mezun olmuş, İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde lisans eğitimine başlamıştır. 2017 yılından bu yana T.C. Hazine ve Maliye Bakanlığı Samsun Defterdarlığı'nda görev yapmaktadır.
Sanat yolculuğuna karakalemle başlayan Atıcı; yağlı boya, seramik ve heykel alanlarında eğitim almış, eserleri İstanbul ve Ankara'daki çeşitli sergi ve sanat fuarlarında yer almıştır. 2022 yılında "Mavi Sürgün" adlı ilk kişisel sergisini gerçekleştirmiştir. İstanbul Üniversitesi'nden Sanat Terapisi Sertifikası almış ve bu alandaki çalışmalarını "Marin Rüyası" serisiyle sürdürmüştür.

insan tökezlediğinde yalnızca dengesini değil, kendisi hakkında kurduğu cümleleri de kaybediyor. Oysa düşmek daha dürüst. Düşersin, canın yanar ve yerini bilirsin. Tökezlemek ise ayakta görünürken içeriden çözülmektir. Belki yağmurun boğulmaktan söz etmesi de bundandır. Herkes yağmurun yalnızca ıslattığını sanır; oysa bazen insanın içinde sakladığı bütün ağırlığı ortaya çıkarır. Gökyüzü hiçbir zaman bize borçlu olmadı. Güneş de kimseyi kurtarmak için doğmadı. Fakat yine de her sabah ışığın aynı ısrarla yeryüzüne dönmesi, vazgeçmemenin sessiz bir biçimi gibi geliyor bana. Hayatın asıl öğretisi belki de burada gizlidir. Gürültüyle değil, tekrar ederek ayakta kalmak. İnsan bazen kendi yarasını değil, yarasının etrafında ördüğü hikâyeyi taşır. Yorucu olan da çoğu zaman acının kendisi değil, ona yüklediğimiz anlamdır.

Yıllar geçtikçe şunu öğrendim: Dünya bizim için durmuyor. Acılarımızın etrafında yavaşlamıyor, sevinçlerimizi çoğaltmak için hızını değiştirmiyor. Başlangıçta bunu büyük bir kayıtsızlık sanıyordum. Sonra bunun adalet olduğunu düşündüm. Çünkü hayat kimseye ayrıcalık tanımıyor. Rüzgâr, sağlam dallara da uğruyor, kırık dallara da. Yağmur, çatısı olan evlere de yağıyor, olmayanlara da. Belki insanın aradığı şey kurtuluş değildir; kendini yeniden taşıyabilecek kadar hafifleyebilmektir. Kendine biraz daha az öfkelenmek, dünyadan biraz daha az hesap sormak… Çünkü bazı günler yalnızca geçmek için vardır. Fakat insan, en çok geçtiğini sandığı günlerde değişir. O değişim sessizdir; kimse alkışlamaz, kimse fark etmez. Bir sabah aynı gökyüzüne bakarsın ve onun senden hiçbir şey istemediğini anlarsın. İşte o zaman uçurumların bile içinde yürünecek dar patikalar bulunduğunu görürsün. O patikalar bizi kurtarmaz. Ama yürümeye devam eden insanın, bazen kurtulmaktan daha büyük bir şeye sahip olduğunu usulca fısıldar. Bu fısıltı, çoğu zaman bütün cevaplardan daha uzun yaşar.

Geç Kalmış Notlar

EREN GÜLER

Ben bu dünyaya tam vaktinde gelmedim
Benden önce konuşulmuştu bütün yalanlar
Benden önce paylaşılmıştı sofraların en sıcak ekmeği
Ve benden önce kirletilmişti
Çocukların göğe baktığı o ilk hayret

Bir sokağın ucunda bekledim yıllarca
Kimse gelmedi
Sadece rüzgâr
Eski gazetelerden yapılmış kanatlarını sürükledi önümden
O zaman öğrendim
İnsan bazen kendi gölgesinin bile
Yabancısı olabilir

Geceyi omzuma aldım sonra
Kırık bir köprü gibi taşıdım şehrin ağırlığını
Çünkü her bina biraz suskunluktu
Her pencere
İçinde unutulmuş bir vedanın yüzü

Ben hangi meydana çıksam
Bir eksiklik karşılıyordu beni
Sanki dünya
Aceleyle kurulmuş bir masaydı da
Bir sandalye hep boş bırakılmıştı

2004 İstanbul Fatih doğumlu olan yazar Lise sıralarında hayatı, insanı ve kendini anlamaya çalışırken şiir, ona yol göstermeye başlar yazmanın sığınak olduğu zamanlarda kalemine sarılır. Şiir hem bir sırdaş hem bir yol arkadaşı olur. Bu içsel yolculuğu Aydın Adnan Menderes Üniversitesi'ne taşır. Ege'nin rüzgârı ve güneşiyle birlikte, kelimeler de başka anlamlar kazanır. Sesinle Soluklaşan Mısralar isimli kitabında topladığı dizeler, çocukluğunun sokağından, gençliğinin sorularından ve üniversite yıllarında sessiz gecelerinden süzülerek gelir. Belki birer hatıra, belki birer umut, belki de sadece bir durup düşünme anıdır her biri. Ama hepsi yazarın benliğinden bir yansımasıdır.

Bana düşen neydi
Bir avuç yenilgi
Birkaç paslı hatıra
Ve hâlâ sönmemiş bir öfke
Çünkü insan
Kendine rağmen yaşayan bir varlıktır bazen

Yıkılır
Ama enkazının altında nefes almaya devam eder

Kaybeder
Sonra kaybettiği şeylerin içinden
Yeniden bir yol yapar kendine

Şimdi göğsümde taşıdığım şey
Umut değildir belki
Ama umudun terk ettiği yerde
Ayakta kalmayı öğrenmiş bir kalptir

Ve ben hâlâ
Dünyanın bütün gürültüsüne karşı
İçimdeki sessizliği savunuyorum

ÖZEL
DİNÇ
SAĞLIK KABİNİ

Sağlığınız için

PROFESYONEL DESTEK,
GÜVENLİ HİZMET

SAĞLIĞINIZ İÇİN YANINIZDAYIZ

ART CONNECT LİTERA
DERGİ PARTNERİ

Özel Dinç Sağlık Kabini olarak, bireylerin ihtiyaçlarına yönelik sağlık hizmetlerini profesyonel ve özenli bir yaklaşımla sunuyoruz.

GÜVEN VE KONFOR

Hijyenik ortam, uzman ekip ve bireysel yaklaşım ile yanınızdayız.

HİZMETLERİMİZ

EVDE SAĞLIK HİZMETLERİ
Alanında uzman hemşirelerimizle evinizde profesyonel sağlık desteği.

ENJEKSİYON VE PANSUMAN HİZMETLERİ
Doktor tarafından önerilen enjeksiyon ve pansuman uygulamaları.

SERUM UYGULAMALARI
Hekim değerlendirmesi ve uygun endikasyon doğrultusunda güvenli serum uygulamaları.

KULAK YIKAMA
Hijyenik ve güvenli yöntemlerle kulak yıkama hizmeti.

GLUTATYON TEDAVİSİ
Vücut direncinin desteklenmesine yardımcı olan glutatyon uygulamaları.

LABORATUVAR TETKİKLERİ
İhtiyaca göre klinikte veya evinizde numune alma ve laboratuvar süreçlerine destek.

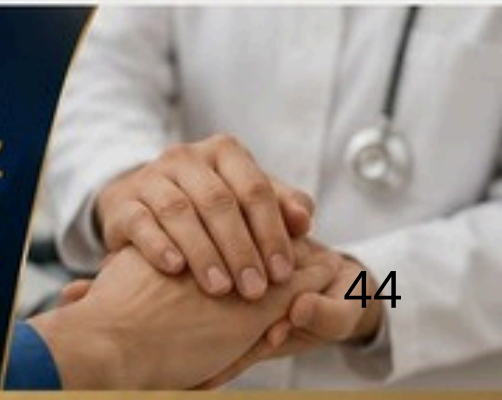
GÜVENİLİR HİZMET | UZMAN EKİP | PROFESYONEL YAKLAŞIM | HASTA MEMNUNİYETİ | HİJYENİK ORTAM

İLETİŞİM BİLGİLERİ

0530 448 81 12
Gaziosmanpaşa / İstanbul
–
0530 448 81 12

SAĞLIĞINIZ BİZİM ÖNCELİĞİMİZ

Doğru değerlendirme, uygun uygulama ve profesyonel yaklaşım ile sağlığınız emin ellerde.

GEZİ YAZISI

Mezopotamya'nın İzinde

KAAN KOLBURAN

1992 Bursa doğumludur. İlköğretim ve liseyi Bursa'da okudu. Karabük Üniversitesi Sanat Tarihi Bölümünde eğitimini tamamladı. Gezmeye çok küçük yaşlarda başladı. İlkokula başladığında yüzme kursunda başladı. Lisanslı olarak çok fazla ilde yarışlara katıldıktan sonra devam etti. Her gittiği yeni bir ülke ya da yeni bir ilde orayı hissetmek her zaman farklı bir heyecan yaşamasını sağladı. Bu yüzden bu heyecanı yaşamaya ve yeni bir maceraya çıkmak onu hep mutlu etmektedir.

Bazı yolculuklar yalnızca gidilen şehirlerden ibaret değildir. Yol boyunca gördüğümüz taş evler, dar sokaklar, eski hanlar, tarihi yapılar, Fırat'ın suları ve yöresel lezzetler, gezinin hafızada bıraktığı izleri oluşturur.

Bizim için GAP yolculuğu da tam olarak böyleydi. Gaziantep'te başlayan gezimiz; Zeugma'nın mozaiklerinden Halfeti'nin sakin sularına, Şanlıurfa'nın mistik atmosferinden Mardin'in taş sokaklarına ve sonunda Diyarbakır'ın surlarına kadar uzanan beş günlük bir keşfe dönüştü.

Bu gezi boyunca yalnızca yeni yerler görmedik; farklı medeniyetlerin, kültürlerin ve yaşam biçimlerinin izlerini de takip ettik.

GAZİANTEP

Tarih, sokaklar ve lezzetlerle tanışma

GAP yolculuğumuzun ilk durağı Gaziantep oldu.

Şehre adım attığımız andan itibaren bizi hareketli sokaklar, tarihi yapılar ve yöresel lezzetlerin kokusu karşıladı. Gaziantep, geçmiş ile bugünün aynı sokakta buluşabildiği şehirlerden biri. Bizim için en etkileyici duraklardan biriydi.

Zeugma: Taşlara İşlenmiş Hikâyeler

Gaziantep'teki ilk önemli durağımız Zeugma Mozaik Müzesi oldu.

Mozaiklerin her birinde farklı bir hikâye, farklı bir yüz ve farklı bir dönem hissediliyor. Özellikle müzede sergilenen mozaikleri yakından görmek, kitaplarda veya fotoğraflarda okuduğumuz tarihi eserleri gerçek boyutlarıyla deneyimlemek açısından oldukça etkileyiciydi.

Gezi notumuz:

"Zeugma'da en çok dikkatimi çeken şey, binlerce yıl öncesinden kalan küçük bir detayın bugün hâlâ insanda merak uyandırabilmesi oldu."

Burada özellikle en dikkat çekici olan Çingene Kızı Mozağı oldu. Ayrı bir alanda sergilenen mozaik insanı zamanda yolculuğa ve derin bir düşünceye sevketti.

Bey Mahallesi'nde Zamanda Yolculuk

Gaziantep'in tarihi dokusunu hissettiğimiz bir diğer yer ise Bey Mahallesi oldu.

Taş yapılar, dar sokaklar ve geleneksel Antep evleri arasında yürürken şehrin geçmişteki günlük yaşamını hayal etmek mümkün.

Sokaklarda yürürken bazen bir kapı, bazen eski bir taş duvar, bazen de küçük bir avlu dikkatimizi çekti. Burası hızlıca gezilip geçilecek bir yerden çok, yürüyerek keşfedilmesi gereken mahallelerden biri. Burada özellikle Atatürk Anı Müzesi ve Oyuncak Müzesini ziyaret etmeniz Gaziantep gezinizi daha anlamlı hale getirecektir.

Bakırcılar Çarşısı ve Almacı Pazarı

İnsanların alışveriş yaptığı çoğu zaman yoğun olan bir bölge. Bakır ürünlerin satıldığı ve genelde turistlerin uğrak noktalarından biriydi. Biz özellikle bakırcılar dükkanlarındaki ustaları izlemek başka bir atmosferde hissetmenizi sağlıyor. Almacı pazarında yöresel ürünlerin satıldığı birçok dükkanın yer aldığı her zaman işlek olan bir pazar alanı.

Gaziantep'ten Akılda Kalanlar

Gaziantep gezimiz yalnızca tarihi yerlerle sınırlı kalmadı. Şehrin mutfağı da yolculuğumuzun önemli parçalarından biri oldu.

Gezi notları:

Baklava
Kebap çeşitleri
Katmer
Beyran
Menengiç kahvesi
Tarihi çarşılar ve hanlar
Benim favorim: Baklava

HALFETİ

Fırat'ın kıyısında sessiz bir yolculuk

İkinci gün rotamız Halfeti'ye uzandı.

Halfeti, Fırat Nehri'nin oluşturduğu manzara ile insanı kısa sürede günlük hayatın telaşından uzaklaştırıyor. Tekne gezisi sırasında suyun üzerinde ilerlerken çevredeki tarihi dokuyu ve kıyı manzaralarını izlemek oldukça keyifliydi. Tekne gezisi sırasında Rum kaleye uğramak ve cam terastan o tarihi izlemek insanı gerçekten etkiliyor.

Suyun Altında Kalan Hikâyeler

Halfeti'de en etkileyici duygulardan biri, suyun altında kalan geçmişi düşünmekti.

Tekneyle ilerlerken görülen minare ve yapı kalıntıları, geçmiş ile bugünün aynı manzara içerisinde buluşmasını sağlıyor.

Gezi notumuz:

“Halfeti'de zaman biraz daha yavaş akıyor gibiydi. Fırat'ın üzerinde ilerlerken sadece manzarayı değil, sular altında kalan geçmişi de düşünüyorsunuz.”

ŞANLIURFA

Balıklıgöl'ün atmosferinde

Halfeti'nin ardından Şanlıurfa'ya doğru yol aldık.
Şanlıurfa'ya geldiğimizde şehrin atmosferinin önceki duraklardan oldukça farklı olduğunu hissettik. Tarihi yapılar, çarşılar, geleneksel sokaklar ve Balıklıgöl çevresindeki hareketlilik şehrin kendine özgü karakterini ortaya çıkarıyor.
Balıklıgöl
Şanlıurfa denildiğinde akla gelen ilk yerlerden biri hiç şüphesiz Balıklıgöl.
Göl çevresinde yürürken hem tarihi yapıların hem de insanların oluşturduğu canlı atmosferin içinde bulunuyorsunuz. Burası yalnızca fotoğraf çekmek için değil, biraz durup çevreyi gözlemlemek için de güzel bir durak. Özellikle tarihi yapıları gezdiğimizde buranın etkileyici yapılarından.
Gezi notumuz:
"Balıklıgöl çevresinde yürürken Şanlıurfa'nın yalnızca tarihiyle değil, günlük yaşamıyla da tanıştığımızı hissettik."

Şanlıurfa Sokakları

Şanlıurfa'da çarşıları ve tarihi sokakları gezerken şehrin geleneksel yaşamına daha yakından bakma fırsatı bulduk.
Baharat kokuları, bakırcılar, yöresel ürünler ve hareketli çarşılar gezinin en renkli bölümlerinden birini oluşturdu.

Burada küçük bir mola verip yöresel tatları denemek de yolculuğun önemli parçalarından biriydi.

Tadına baktıklarımız:

Urfa kebabı
Çiğ köfte
Lahmacun
Şıllık tatlısı
Mırra

MARDİN

Taşın, güneşin ve farklı kültürlerin şehri

Ertesi gün rotamız Mardin'e çevrildi.
Mardin'e yaklaşırken manzaranın değiştiğini, taş yapıların ve şehrin mimarisinin farklılaştığını fark ettik.
Mardin'in en dikkat çekici özelliklerinden biri, taş mimarinin şehrin kimliğinin ayrılmaz bir parçası olması.

Eski Mardin Sokakları

Mardin'i keşfetmenin en güzel yollarından biri tarihi sokaklarında yürümek.
Yokuşlu yollar, taş evler, eski kapılar ve küçük geçitler her adımda yeni bir görüntü sunuyor.
Bazı yerlerde karşınıza çıkan manzara ise şehri yalnızca tarihi açıdan değil, coğrafi açıdan da farklı bir noktaya taşıyor.

Gezi notumuz:

"Mardin'de yürürken sadece bir şehir gezmediğimizi, taşların arasına saklanmış uzun bir geçmişin içinde dolaştığımızı hissettik."

DİYARBAKIR

Surların gölgesinde yolculuğun son durağı

Beş günlük yolculuğumuzun son durağı Diyarbakır oldu.
Şehrin tarihi dokusunu en güçlü şekilde hissettiren yapılardan biri Diyarbakır Surları.
Surların çevresinde dolaşırken şehrin geçmişinin ne kadar güçlü bir şekilde bugüne taşındığını görmek mümkün.

Tarihi Şehir Dokusu

Diyarbakır'da tarihi sokaklarda yürümek, hanları ve eski yapıları görmek gezimizin son bölümüne farklı bir atmosfer kattı.
Yolculuğun ilk gününde Gaziantep'teki taş yapılardan başlayan hikâyemiz, Mardin'in taş sokaklarından geçerek Diyarbakır'ın tarihi dokusunda devam etti.
Bu açıdan bakıldığında beş günlük gezi, aslında birbirinden bağımsız dört şehirden çok daha fazlasıydı.

YOLCULUĞUN EN GÜZEL TARAFI:

LEZZETLER

GAP gezisinin en önemli parçalarından biri de şüphesiz yöresel mutfak.
Her şehirde karşımıza çıkan farklı yemekler, yolculuğun gastronomi bölümünü oluşturdu.

Gezi boyunca tattıklarımız

Gaziantep:

Baklava, kebap, katmer, beyran

Şanlıurfa:

Urfa kebabı, çiğ köfte, lahmacun, yöresel tatlılar

Mardin:

Sembusek, içli köfte, yöresel kahveler ve tatlılar

Diyarbakır:

Yöresel kebaplar, ciğer ve geleneksel tatlar

Bir gezi bitti, geriye hikâyeler kaldı

Beş gün boyunca Gaziantep, Halfeti, Şanlıurfa, Mardin ve Diyarbakır'da birbirinden farklı manzaralarla karşılaştık.

Zeugma'da geçmişin izlerini gördük.

Bey Mahallesi'nde tarihi sokaklarda yürüdük.

Halfeti'de Fırat'ın sakinliğini hissettik.

Balıklıgöl'de Şanlıurfa'nın kendine özgü atmosferine tanık olduk.

Mardin'in taş sokaklarında kaybolduk.

Diyarbakır'da tarihi surların gölgesinde yolculuğumuzu tamamladık.

Ama bu yolculuktan geriye yalnızca fotoğraflar kalmadı.

Gittiğiniz yerler kadar, o yerlerde biriktirdiğiniz anılar.

GAP yolculuğumuz sona ererken geriye dönüp baktığımızda, beş günün aslında ne kadar kısa olduğunu düşündük.
Çünkü bazı şehirler yalnızca gezilmez;
hissedilir, dinlenir ve hatırlanır.

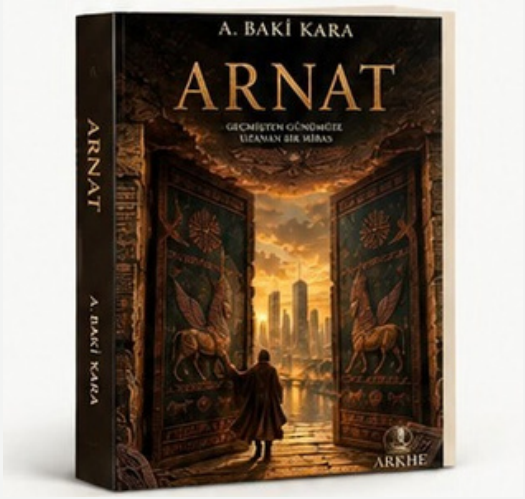

Yazarlarımızın Kitaplığı

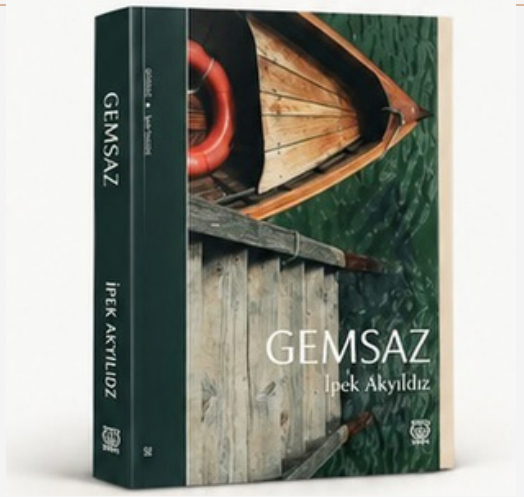

Senden Kalan Sessizlik

A. BAKİ KARA

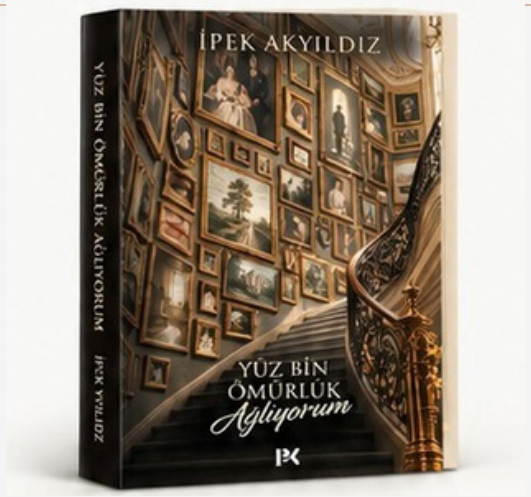

Arnat

A. BAKİ KARA

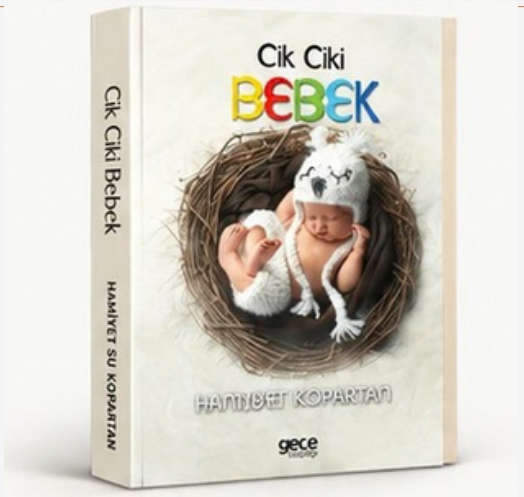

Gemsaz

İPEK AKYILDIZ

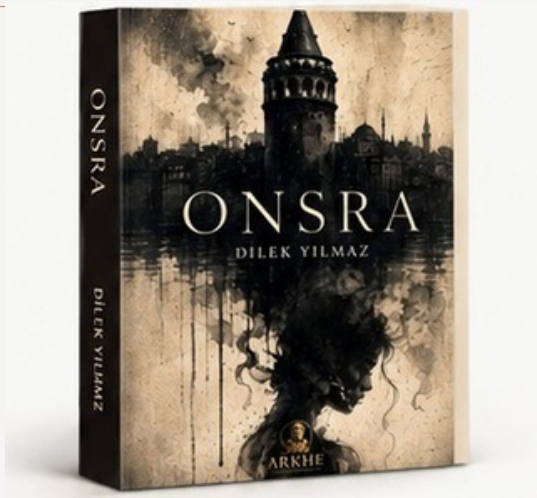

Yüz Bin Ömürlük Ağlıyorum

İPEK AKYILDIZ

Cik Ciki Bebek

HAMİYET SU KOPARTAN

Onsra

DİLEK YILMAZ

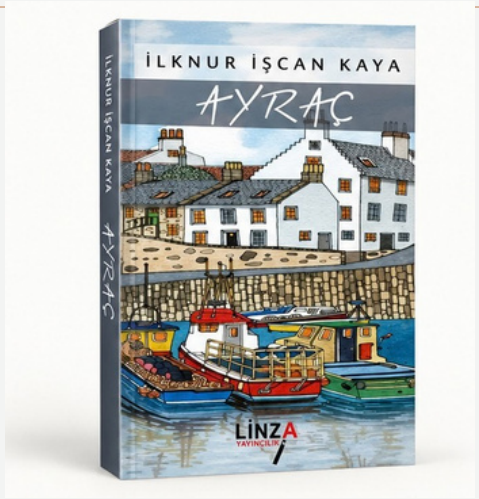

Paralel Evrende Seyahat

ÜMİT AHMET DUMAN

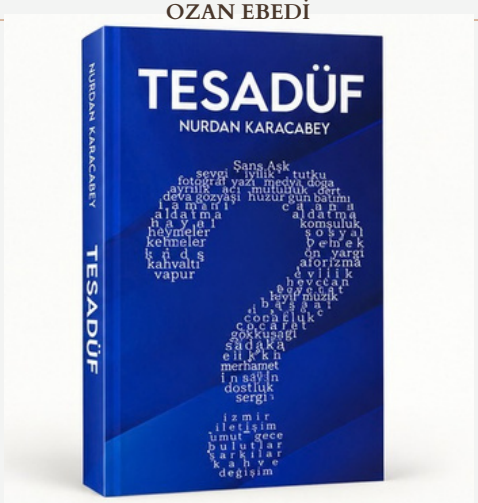

Kanûnnağme'den Nasîhatnağme'ye

OZAN EBEDİ

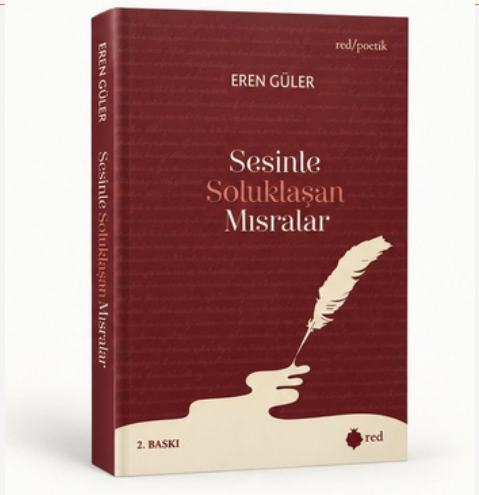

Ayraç

İLKNUR İŞCAN KAYA

Tesadüf

NURDAN KARACABEY

Sesinle Soluklaşan Mısralar

EREN GÜLER

Ulu Bilge

BÜŞRA BULUT

ARTCONNECT LİTERA

EDEBİYAT DÜŞÜNCE İFADE

Sabahattin Ali